

ANIMORPHS

Tobias is about to face
his biggest fear. . . .

Watch
ANIMORPHS
on TV

The Test

K. A. Applegate

Tác phẩm: Animorphs # 43 – The Test

Tập 43: ĐƯỜNG HẦM KINH DỊ

Tác giả: K. A. Applegate

Dịch giả: Hương Lan

Nhà xuất bản Trẻ, 7 / 2002

Khổ sách: 11 x 18 cm

Số trang: 166

Giá sách: 6.000 VNĐ

Thực hiện ebook: ANIMORPHS TEAM

Scan: nguoiamedocsach

Đánh máy: mxlc

Đối chiếu với bản gốc: tieukhe

Dịch bổ sung: teen_gamer124, huongxinh

Biên tập: nguoiamedocsach

Sửa chính tả: foli, santseiya

Thiết kế bìa: 4DHN

Chuyển sang ebook: nguoiamedocsach

Ngày hoàn thành: 05/08/2011

Nơi hoàn thành: Tp.HCM

ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 42

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

Chương 24

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 42

TẬP 42: CHUYẾN DU HÀNH KỲ THỨ

Người kể chuyện:

Rachel và Marco

Nội dung:

Người Chee mật báo cho Hội Animorphs thông tin bọn Yeerk đã đưa vào sản xuất hàng loạt thiết bị cung cấp Kandrona xách tay – một quyết định loại bỏ điểm yếu duy nhất của bọn chúng, đó là phải đến vũng Yeerk mỗi ba ngày một lần để nạp năng lượng sống. Hội quyết định tấn công nhà máy sản xuất của bọn Yeerk. Trận đánh thành công, nhưng đến phút chót, khi đang hoàn hình, các thành viên trong Hội bị một cậu nhóc chụp lén bằng một chiếc máy chụp hình sử dụng một lần. Cậu nhóc này sống trên lầu 5 của một chung cư sập sệ ở ngoại vi thành phố. Jake ra lệnh Hội chia nhau ra theo dõi và tìm cách lấy lại chiếc máy chụp hình.

Chưa lấy lại được máy chụp hình, Hội Animorphs phải đương đầu với một rắc rối mới. Bọn người tí hon Helmacron quay trở lại Trái đất tìm lấy bằng được chiếc hộp biến hình để nạp năng lượng cho phi thuyền đã bị hỏng của bọn chúng. Trong lúc truy đuổi bọn chúng, chẳng may Rachel huých té Marco, dẫn đến việc lũ Hermacron chui vào trong người của Marco qua đường lỗ mũi. Với thao tác khéo léo của Ax, con thuyền của bọn Helmacron được sửa chữa và Marco đã sử dụng tia thu nhỏ của bọn chúng chiếu vào đám bạn cốt để họ có thể dễ dàng chui vào cơ thể mình. Không ngờ, lũ Helmacron đã chơi mánh, chúng chinh thiết bị trước khi rời tàu khiến cơ thể của nhóm bạn Animorphs trở nên nhỏ xíu, nhỏ hơn bản thân bọn Helmacron rất nhiều lần.

Biến hình, hoàn hình liên tục, nhóm 5 người bạn của Marco đã có 1 chuyến du hành kỳ thú đuổi theo bọn Helmacron không cho bọn chúng tới được tim của Marco.

Trong khi đó, với lời dặn của Jake “tuyệt đối không được biến

hình”, Marco một thân một mình lần tới nhà thằng nhóc để lấy lại máy chụp hình nhưng đã bị con chó của cậu nhóc ngoạm chảy máu cổ tay, buộc phải bỏ cuộc lần 1. Đến tối, Marco quay trở lại. Lần này, vì vấp phải tiếng người vào phòng, Marco buộc phải chui vào tủ quần áo và biến hình thành gián. Quá trình biến hình xong xuôi cũng là lúc bọn Helmacron tiến sát được tới tim của Marco. Chúng nã tia Nghiệt vào tim cậu khiến cậu rơi vào hôn mê sâu. Nổi nóng, căm giận vì lũ Helmacron đã giết chết bạn mình, Hội Animorphs đã quyết tâm tấn công và đã bắt được nguyên đám Helmacron làm tù binh và hành quân ra khỏi cơ thể gián-Marco, tiến hành cuộc trao đổi: năng lượng hộp biến hình với việc trả lại kích thước ban đầu cho cả hội.

Vì Marco đã chọn gián để biến hình, mà gián lại là loài côn trùng khó bị giết chết nhất, nên với sự cố gắng kêu réo của tất cả 5 người bạn, Marco đã hồi tỉnh và kịp hoàn hình vào phút hạn định cuối cùng.

Nhân vật quan trọng:

Hội Animorphs: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:

Rachel:

Cassie:

Tobias:

Ax:

Những lối hình được sử dụng:

Jake: Cọp Siberi, Cú, Chim ưng peregrine, Cá mập đầu búa.

Marco: Khỉ đột, Gián, Mòng biển.

Rachel: Voi, Đại bàng đầu bạc, Gấu xám, Cá mập đầu búa.

Cassie: Sói, Cú, Cá voi lưng gù, Cá mập đầu búa.

Tobias: Hork-Bajir, Cá mập đầu búa.

Ax: Điều mướp phương Bắc, Cá mập đầu búa.

Chương 1

Tôi là Tobias, cũng là một con quái vật của tự nhiên. Nửa người. Nửa chim. Bạn thấy rồi trí chưa? Đừng lo, từ từ rồi bạn sẽ hiểu và quen thôi.

Tôi bay lượn vòng vèo phía trên khu rừng. Không khí đặc quánh lại. Bão sắp tới rồi. Bây giờ mới xế chiều mà bầu trời đã đen thui, không khí nặng trĩu. Gió, mưa và mây tầng tích đang ùn ùn kéo về hướng thành phố.

Tôi cần phải kiếm chút gì ăn trước khi cơn bão ập đến. Tôi đói. Nhưng thực tế là tôi luôn phải kiếm thức ăn. Cuộc sống của một con chim săn mồi là vậy mà. Lúc nào cũng cồn cào muốn ăn.

Đói lắm rồi.

Ồ, một con chuột chũi đang thập thò ngoài cửa hang, sợ sệt hít hít không khí ẩm. Chắc hẳn nó cũng đang có ý nghĩ giống như tôi: đành phải phớt lờ con thịnh nộ của thiên nhiên để làm đầy cái bao tử trước đã. Nhưng mà, so với nó thì tôi đứng ở hàng cao hơn trên nấc thang thực phẩm.

Tôi ép chặt cánh lại, chuẩn bị làm một cú bổ nhào. Gió rít hú sượt ngang. Núi, rừng, bầu trời chỉ còn là những vệt lòa nhòa. Tất cả mọi thứ, trừ con chuột, đều chao đảo, rung rinh.

Móng vuốt chìa ra phập mạnh vào cơ thể con mồi, siết chặt và ngay lập tức bắt đầu rút cạn sự sống của nó.

Hẳn bạn đang tự hỏi không biết cảnh tượng đó như thế nào phải không? Bạn hãy hình dung như thế này hen: Bấu chặt tay của bạn vào một trái đào chín nẫu đến độ các ngón tay của bạn cắm ngập xuyên qua vỏ, dùng răng xé trái đào ra thành từng miếng nhỏ, nuốt chửng, không cần nhai. Đó, một con chim săn mồi giết con mồi của nó cũng tựa tựa như vậy đó.

Tôi bổ xuống con chuột nhưng rồi lại vút lên liền.

Tự dung tôi chẳng màng đến chuyện săn mồi nữa.

Tôi là điều hâu và cũng là con người. Tôi sẽ giải thích sau. Bạn chỉ cần hiểu rằng con điều hâu phải nuôi sống con người. Đó là điều bắt buộc.

Tôi không còn nghĩ về việc giết chóc nữa.

Đó là một lời nói dối.

“Con chim khôn khiếp! Mi có nhận ra mi đang làm gì không? Mi có ý thức được rằng mi sẽ trở thành cái gì không? Mi sắp bầy rồi, kẹt cứng rồi. Mi sẽ phải sống đời chim mãi mãi...”

Giọng của mẹ Taylor – giọng của tên Yeerk tra tấn tôi dạo này chột vang lên ong óng trong đầu tôi, chói tai bóp óc tôi, làm cho tôi cảm thấy cực kỳ bất hoà...

Phạch! Phạch! Phạch! Phạch!

Tiếng một chiếc trực thăng đang lượn sát rạt những rặng cây, khiến lũ quạ hoảng hốt bay nháo nhác. Nếu là điều hâu thật, chắc hẳn tôi đã cùng chúng tháo chạy cuống cuồng rồi. Đằng này tôi lại lượn quanh và đập cánh hướng về phía con lốc xoáy.

Các bạn của tôi - các thành viên trong Hội Animorph, những người đang chiến đấu chống lại cuộc xâm lăng của bọn Yeerk - nói rằng kể từ lần bị bọn Yeerk bắt làm tù binh, tôi rút vào vỏ ốc của mình quá nhiều. Tụi nó nói đúng. Tôi gần như quên bằng thế giới xung quanh.

Ồ, không chỉ trực thăng mà còn có rất nhiều người bên dưới, đang túa ra chiếm lĩnh khắp khu rừng rậm rạp. Lại còn cả những vết bánh xe địa hình in trên đất. Rồi những ánh đèn pin quét loang loáng lên những vòm cây tối âm u, khiến cho bọn nai, thỏ nháo hoảng cả lên.

Xung quanh một trạm kiểm lâm gần đó có nhiều xe của đội cứu hộ và xe truyền hình lưu động đang đậu. Tôi sà xuống, đáp lên một cành cây thấp để tiện bề quan sát.

Một phụ nữ tóc vàng mặc áo mưa, một tay cầm micro gi sát miệng, tay kia vuốt mớ tóc bết bết trước mặt.

“Bobby McIntire,” cô hét, cố át tiếng xe cộ ầm ỉ, “đã bị lạc cách đây hai ngày khi cậu bé đi lang thang xa khu cắm trại. Hy vọng tìm ra cậu còn sống đang ngày càng mong manh, vì cậu bé bị khiếm thính nên

không thể đáp lại lời kêu gọi của đội cứu hộ. Đây không chỉ là cuộc chạy đua với thời gian mà còn là một cuộc thi gan với thời tiết." Ánh chớp nháng lên, minh họa cho lời cô ta. "Kelly King đang tường thuật trực tiếp." Cô phóng viên ngược mắt nhìn trời, vẫn giữ vẻ mặt lo lắng cho đến khi các đồng sự ra hiệu đã xong chương trình.

"Ta sẽ bám vằm mi," lại giọng mụ Taylor rít lên trong tâm trí tôi. *"Mi đừng hòng thắng trong cuộc chiến này..."*

Tôi bay về phía bão – về phía ánh chớp – bay thẳng vô vùng sét đánh, gió gào. Tôi cảm thấy mình như Lindbergh^[1] bay qua biển Atlantic. Can đảm và mạnh mẽ. Có lẽ là cả một tí cảm giác anh hùng nữa.

Tôi muốn có những cảm giác đó.

Ừm, cách đây không lâu tôi là tù binh của bọn Yeerk. Trong vài giờ với biết bao đau đớn, một con mụ Mượn xác người điên khùng đã biến đời tôi thành địa ngục. Tôi sống sót. Thậm chí tôi còn nghĩ mọi cực hình đã kết thúc. Tôi không nhận ra rằng ngay cả khi tự do rồi, những đòn tra tấn đó vẫn chẳng hề chấm dứt.

Con người ta vẫn thường nghĩ như thế đấy. Những ai chưa từng bị hành hạ cứ cho rằng khi những vết thương thể xác lành lặn thì cả con người họ cũng lành lặn luôn. Hoàn toàn sai lầm.

Những đòn tra tấn cứ rót vào trí óc bạn những lời lẽ như: "Mày sợ và mày yếu đuối." "Mày nghĩ mày kiểm soát được bản thân ư? À ha!" "Hãy nghi ngờ bản thân đi. Hãy lo lắng, hãy tự vấn, và hãy sợ hãi đi!"

Đau đớn thể xác có thể sẽ khiến được bạn xuôi theo những lời thuyết phục ấy.

Trong thời gian bị cầm tù, thỉnh thoảng trí óc tôi bị dày vò bởi những ký ức, những hình ảnh về tất cả những lúc tôi yếu đuối, hoặc tôi cứ cho là mình đã từng yếu đuối.

Như lần đầu tiên tôi ở trong vũng Yeerk.

Ngay lúc này đây, trí óc tôi quay vụt về với những cảnh tượng của lần ấy, ở Cơ quan đầu não của lũ Yeerk, về với những âm thanh sôi lục bục của vũng Yeerk xám xịt, đặc quánh vang dội khắp khu mái

vòm dưới lòng đất. Đó là nơi bọn Yeerk thực hiện cái công việc đê tiện nhất trong tất cả những công việc ghê tởm của chúng: dúi đầu bạn vào trong vũng bùn để một kẻ trong bọn chúng – một sinh vật ký sinh ngoài hành tinh có hình thù như một con sên khổng lồ - chui vào óc bạn qua đường lỗ tai.

Bọn Yeerk siết chặt quanh bộ óc của bạn, bòn rút sự tự do của bạn. Chúng điều khiển mọi suy nghĩ và hành động của bạn, làm câm nín mọi tiếng kêu la, gào thét đau đớn và giận dữ của bạn cho tới khi bạn chẳng còn gì ngoài phục tùng kiếp nô lệ cho bọn chúng. Bạn trở thành một con rối ngốc nghếch, một tên tay sai bất đắc dĩ của đế chế Yeerk, một hiểm họa cho toàn nhân loại.

Những điều này, hẳn là giờ đây, cho tới lúc này, bạn đều đã nghe qua rồi, phải không?

Đừng! Đoàng!

Một tiếng sét xẹt qua, thấy tôi về với thực tại, trong khi một nửa đầu óc tôi vẫn còn chu du ở vũng Yeerk vào cái lần đầu tiên ghê rợn ấy. Toòng teng, cắm mặt vào vách đá, cầu nguyện không bị ai phát hiện ra, căng mắt tìm một cái hang lớn cốt để tìm thấy một đường thoát thân, qua mặt được bọn thủ hạ của Visser Ba.

<Tobias đâu rồi?> Tôi nghe thấy tiếng của Rachel vọng lại từ nơi nào đó xa xăm lắm.

Tôi đã biến hình thành điều hâu đuôi đỏ bao lâu rồi ta? Một giờ năm mươi phút hay một giờ năm mươi lăm phút ta?

Bao lâu rồi?!

Đám bạn tôi – những thành viên khác trong hội Animorphs, Rachel, Cassie, Marco, Jake - đều đã thoát ra ngoài cả rồi. Tụi nó đi chuyển lắt léo và né được những trái cầu lửa của tên Visser, lẩn khỏi vũng, quay trở lại trường an toàn qua căn phòng để chôi.

Tôi đã xài lộ hạn định cho phép chưa ta? Tôi đã ở trong lột hình biến hơn hai giờ đồng hồ chưa ta?

Không thể nào, không thể có chuyện tôi đã biến hình lâu hơn giới hạn thời gian cho phép. Không. Tôi sẽ bị mắc kẹt mãi mãi trong hình

hài một chú chim.

Một chú diều hâu đuôi đỏ độc lập, tự do và đơn độc.

Mãi mãi.

Những hình ảnh về cuộc sống là người - **những hình ảnh u ám** - vẫn lấp đầy tâm trí tôi: bà dì dửng dưng và ông dượng nát rượu.

Chợt một cái gì đó mạnh hơn, rực rỡ hơn nổi lên trong tâm trí tôi. Nó lôi kéo tôi. Một cơn sóng của...

Cái gì? Lúc đó - vào đúng thời điểm mà tôi chỉ còn lại có vài ba giây trong thời hạn hai giờ đồng hồ - tôi đã cảm thấy gì nhỉ?

Yếu đuối hay mạnh mẽ?

"Mi sẽ không bao giờ biết," Taylor nói. "Mi sẽ không bao giờ biết mi là ai hay mi là cái gì khi ta xong việc với mi."

Cần phải tìm ra Bobby McIntire. Tôi để mặc cho luồng khí nóng đưa mình lên.

Tên tôi là Tobias. Tôi là một con người. Tôi cũng là *một con diều hâu*. Nếu bạn muốn tìm thứ gì trong khu rừng này, tốt nhất bạn nên hỏi tôi.

Không có gì lọt khỏi mắt tôi cả.

Chương 2

Đùng! Đoàng!

Sét thì mặc sét, tôi vẫn dăng lên cao. Ba chục mét. Cao hơn nữa. Qua làn sương mỏng, cả thành phố và những dãy núi nằm gọn trong tầm mắt tôi.

Công viên quốc gia trải dài phía dưới rộng đến độ có thể đi dạo nhiều ngày liền mà không hề gặp ai. Lùng sục một cậu bé từ trên trực thăng khác nào tìm cây kim trong đồng rơm. Mà đồng rơm lại đang ướt nữa chứ!

Nhưng chẳng lo, thiên nhiên đã ban tặng cho tôi một cặp mắt tinh tường như ống nhòm tia hồng ngoại. Tôi thấy sợi dây giày bị đứt của người đi dạo, thấy chú chim ước đỏ mới nở, và cả bãi phân nai nhỏ xíu nữa kìa...

"Mi là một con chim chết tiệt!" giọng Taylor cứ ong ong trong tai tôi.

Lặng lẽ như một con tàu lượn, phi cơ do thám-tôi với hai sải cánh rộng lớn quét khắp lượt bên trên rừng cây.

Những người bạn của tôi, những thành viên Hội Animorphs là một đám nhóc tì, đứa nào cũng biết đến hoàng tử chinh chiến vĩ đại người Andalite – Elfangor. Với tôi, tụi nó cùng có mặt ở công trường bỏ hoang, cùng chứng kiến cái chết của ông, cùng tiếp nhận công nghệ của người Andalite dùng để chiến đấu chống lại bọn Yeerk - khả năng trở thành bất kỳ con thú nào sau khi chạm tay vào chúng. Tụi nó đang ngóng chờ tôi lộ mặt đến trang trại nhà Cassie. Tụi tôi có hẹn nhau họp mặt tại đó sau giờ học. Nếu muốn đến kịp, tôi phải bay về hướng đông.

Tôi lặng lẽ lượn nháp nhô trên các ngọn cây, quanh rìa phía Tây của khu rừng, theo vết bánh xe của đội cứu hộ hết bữa ra rồi tụ lại trong phạm vi nửa dặm của quãng rừng thưa. Tôi tin đây là nơi cuối cùng người ta thấy thằng bé. Quả là một nơi xuất phát tốt. Tôi nhào xuống chừng mười lăm mét, nhảy phồm phập qua các ngọn cây, lùng kiếm manh mối.

Chẳng thấy gì hết.

Một hạt mưa rớt trúng cánh tôi. À, không, ba giọt đọng vào tôi như bom dội.

Một trận cuồng phong đẩy bật tôi lên không, xa khỏi những vết tích của đội cứu hộ. Đôi cánh đập như điên đưa tôi về phía đầm lầy, tới một dòng suối cạn.

Mưa vẫn bay léo chéo như đạn vãi làm tôi nhớ tới cái trò sơn bi mà chú Ax kéo tôi làm cùng. Tôi ghét món ấy, nhưng đó lại là một trong những hoạt động hiểm hoai chúng tôi cùng làm. Tôi sắp phải ngừng thôi. Mưa bắt đầu nặng hạt rồi... Thành linh, một nháng đỏ ị trên nền nâu – một mảnh vải sắc sỡ máng vào bụi mâm xôi.

Đúng vậy.

<Bobby?> Tôi gọi bằng giọng truyền ý nghĩ. <Nếu em ở dưới đó hãy ra dấu cho tôi biết.>

Tôi sục sạo khắp các ngọn cây, coi kỹ từng tấc đất. Không có gì cả.

Gió rít chìn chịt. Một công cụ của thần chết đang hoạt động. Thế rồi... một dấu chân... của một đứa trẻ.

<Bobby?> Tôi lại gọi. <Nếu em nghe tôi gọi hãy vẫy tay đi. Hay nhúc nhích, di chuyển cũng được.>

Có cái gì đó lay động khe khẽ trong bụi rậm. Lại lay nữa. Tôi đảo vòng đáp xuống. Một cục đất sét bay thẳng lên không, suýt nữa trúng mỏ tôi.

<Tuyệt lắm, Bobby. Giỏi lắm.>

Phải hạ mình gần như sát rạt, tôi mới nhìn thấy cái hố không lồ do đất sụt mà Bobby đang ở trong. Có lẽ phải mất cả tháng, may ra mấy nhân viên cứu hộ mới có thể phát hiện ra, bởi nó nằm khuất dưới những lùm cây um tùm.

Tôi nhìn xuống Bobby đang dáo dác kiếm nơi phát ra giọng truyền của tôi. Mắt cậu bé sưng búp lên vì khóc, bàn tay trầy lác vì cố leo bám lên thành khe nứt thẳng đứng, trơn tuột. Nước đã ngập lấp xấp tới mắt cá chân cậu bé, và một dòng lũ đang trên đường kéo tới...

<Tôi sẽ mang em ra khỏi đây,> tôi vỗ về, rồi chợt ngưng bật vì nhớ ra mình chẳng có lối hình biến nào có thể kéo cậu bé lên. Lốt Hork-Bajir có thể sẽ làm cậu bé bị thương vì những lưỡi gươm, và lại tôi cũng không muốn để cậu bé thấy một sinh vật lạ... <Bobby, tôi sẽ trở lại ngay. Sẽ ổn thôi.> Một ánh chớp ngoằn ngoèo thấp sáng cả khu vực lên. Không hay rồi...

Cuộc hành trình quay trở lại trạm kiểm lâm chắc chắn là chuyến bay tệ hại nhất trong đời tôi. Mưa quất tới tấp. Gió tốc từng sợi lông. Nhưng khổ nhất là không khí ngột ngạt, ngột như trong tủ đông, khiến tôi phải đập cánh trời chết. Khi tới nơi, từng sợi dây chằng, từng sợi cơ bắp của tôi căng cứng lên.

Qua cửa sổ tôi thấy hầu hết đội cứu hộ đã tụ tập về đây, đang lau khô người và sưởi ấm, chuẩn bị lên đường thực hiện một cuộc tìm kiếm mới, ướt át hơn và cực nhọc hơn. Tôi chợt để ý đến một người đàn ông dáng bộ thần thờ, đang ngồi trên một súc gỗ bên ngoài, mặc cho mưa ướt sũng. Có vẻ như ông đang trông đợi một phép màu xảy ra. Hàng chữ trên tấm bảng tên đeo trước ngực ông đề "McIntire". Chắc là cha của Bobby rồi! Ánh mắt ông buồn rười rượi, dán chặt vào dãy núi đằng kia.

Tôi sà xuống cách ông vài tấc, chẳng hề nghĩ đến hậu quả của việc mình làm. <Nghe này,> tôi nói bằng ý nghĩ. <Nghe có vẻ điên rồ, nhưng tôi biết ông đang rối trí. Tôi có thể dẫn ông tới chỗ Bobby.>

Trước một con diều hâu biết nói, hẳn là một người bình thường sẽ la hét và tá hỏa bỏ chạy, sẽ đưa lòng bàn tay lên xoa thái dương để xua đuổi ma quỷ, hoặc sẽ có những động thái muốn giết con quái thú ấy nữa kia.

Phần lớn mọi người khi đối mặt với những thực thể kỳ quặc như vậy, thường phản ứng theo kiểu đó. Nhưng cha Bobby lại khác. Mới đầu ông có vẻ bàng hoàng, tròn mắt quay nhìn tứ phía hầu tìm ra nơi phát ra tiếng nói của kẻ phá rối, đang chọc ghẹo mình. Nhưng khi sự ngạc nhiên qua đi, ông nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

"Được," ông quyết định. "Dẫn đường đi."

Có thể ông nghĩ mình mất trí, nhưng theo tôi, ông chẳng thèm đếm

xia tới chuyện khác (dù là nói chuyện với người ngoài hành tinh). Cái chính là ông muốn tìm lại cậu con cưng của ông.

Đó là sức mạnh của tình **phụ** tử... cái mà tôi chưa bao giờ được thực sự nếm trải...

Tôi chuyển từ cây này qua cây kia, dừng lại từng chập để chờ ông McIntire và ba người kiểm lâm đi kịp. Trong khi chỉ đường cho ông bằng giọng truyền riêng, tôi cố giữ khoảng cách an toàn với mấy người kia, và cố không để mình lọt vào tầm nhìn của họ.

Bobby đang ở trong một khe nứt. Mưa đang giận dữ đổ xuống, chảy len vào khe nứt, ì ầm như một con rắn đói khổng lồ. Nhưng lỗ tai kém cỏi của Bobby không nghe thấy gì hết.

"*Mi sẽ chết, Andalite,*" giọng tức tối của Taylor lại óng lên, rít vào đầu tôi.

<**Vượt qua ngọn đồi ấy,**> tôi chỉ dẫn.

Khi **tới đỉnh**, tôi kinh ngạc mục kích một điều kỳ diệu. Mưa xẻ đất đá bên phải, bên trái tụi tôi, nhưng bên trên cái hố Bobby rơi vào... thật không tin nổi... Một hành lang những đám mây không mưa, với hai đầu mút của chiếc cầu vồng làm đường ranh giới.

Tôi cứ nghĩ rằng cảnh tượng ấy là do trí óc tôi tạo ra. Mọi việc không thể biến chuyển tốt như thế này. Chưa bao giờ có việc gì như thế này trước đó. Taylor sẽ không bao giờ để một việc như vậy . . .

<Bobby!> Tôi gọi bằng ý nghĩ. Nước đã dâng đến đầu gối cậu bé. Tôi đậu trên một cành cây thấp, quan sát những người kiểm lâm lôi cậu bé lên chỗ an toàn. Tôi cảm thấy lòng lâng lâng khi nhìn Bobby đồ sộ trong vòng tay cha, run rẩy, nhưng vì sung sướng chứ không phải vì sợ.

Cha Bobby ngẩng lên nhìn tôi, vẻ biết ơn hiện lên trong ánh mắt ông.

Đã từng bao giờ có một việc bạn thực hiện hoàn hảo đến độ bạn cảm thấy như bay bổng khỏi mặt đất chưa? Cảm giác của tôi lúc này đây đúng là như vậy đó - và tuyệt vời làm sao, tôi có thể bay, bay thực sự.

Tôi bay khỏi khoảng đất không mưa, lao về phía trang trại Cassie. Thật sáng khoái làm sao khi được phóng lên không trung như viên phi công trong cuộc trình diễn nhào lộn, phô bày hết những mảng miếng tinh xảo làm đứng tim khán giả. Tôi chúc đầu xuống, sẵn sàng nhón lên khi còn cách mặt đất một giây. Và rồi...

Một con đại bàng lửa, to gấp đôi tôi, lao tới rin rít như một cái chùy không lồ...

RẦM!

Xung quanh tôi, mọi vật bỗng trở nên tối đen.

Ngay cả một cơ hội né, tôi cũng không có luôn.

Chương 3

“Chú điều hâu này sẽ cảm thấy cánh mình bị sao ngay thôi. Dù có là anh hùng thì khi tỉnh giấc chú ta cũng sẽ đau lắm đó.”

Tôi bừng mắt dậy. Qua những thanh lồng, tôi thấy hai nữ bác sĩ thú y mặc áo choàng trắng. Một người tóc vàng và một người tóc nâu. Trên túi áo ngực của họ thêu chữ *Dưỡng Đường Đại Học*.

“Chị coi Chim Thần có cần thuốc tê không?”

Tôi đuổi cánh và móng vuốt ra. Cánh phải không phản ứng. Cổ đau và vẹo. Con đại bàng lửa đã nện cho tôi một cú trời giáng. Ký ức về vụ va chạm vẫn còn khiến tim tôi nảy thon thót: *Sự sợ hãi, sự xấu hổ, tính quyết liệt trong việc phân chia lãnh thổ.*

“Khỏi cần, em đã cho nó một liều đủ để chú ta thấy dễ chịu cho tới tận sáng nay rồi. Hay, nó thức rồi kìa. Đã thấy khá hơn chưa, ông điều hâu?” Cô tóc vàng nói, vẻ dễ dàng đối với thú hoang đang bệnh.

Có thể thấy rằng cả hai cô bác sĩ đang làm phiền tôi. Song, trên thực tế, với một con kền kền xấu xí ở lồng kế bên và một con diệc trắng thời tiền sử ở bên dưới, cách hai lồng, tôi lại thấy vui mừng vì được nghe giọng nói của con người.

Không biết bao nhiêu thời gian đã qua đi rồi? Hôm nay là thứ mấy nhỉ?

“Đọc cái tí lớn này chưa?” Cô tóc nâu hỏi tôi, cứ như là trả lời tôi vậy.

Có đôi khi, không phải là luôn luôn đâu nha, nếu như bạn thực sự rất muốn có câu trả lời cho những câu hỏi của mình, mẹ vũ trụ sẽ đáp ứng yêu cầu của bạn.

Cô ta cầm trong tay tờ báo buổi tối, nó xác nhận tôi ngủ mê khá lâu rồi. “*Người Cha Khẳng Định Con Điều Hâu Đã Dẫn Đội Cứu Hộ Tới Chỗ Cậu Bé Mất Tích.*” Cô mỉm cười với tôi rồi kết luận. “Chú là con chim đó đó!”

Hai cô thú ý cười khúc khích. Họ không hề biết là việc này chẳng có gì đáng cười cả. Họ không hiểu...

Ngay lúc đó, trong óc tôi chợt lóe lên một ý nghĩ. Thôi rồi, tôi đã xói lên một câu chuyện giật gân. Những tựa báo trang nhất... tôi đã ngắt xiu... sự sơ hở chết người... nếu bọn Yeerk mà tìm thấy tôi trước thì...

Thật ngu quá đi!

Bất cứ khi nào có tin về một con thú làm điều lạ kỳ, thì bọn Yeerk quan tâm liền. Với chúng, bất cứ con vật khả nghi nào cũng đều có khả năng là “băng thảo khẩu Andalite” giả dạng.

Tệ hại quá. **Tôi đang nghĩ gì thế nhỉ?**

Bạn bè tôi cũng sẽ kiểm tôi. Tôi đã gây rủi ro cho chính mình. **Bằng việc cố gắng chống lại bóng ma Taylor**, tôi đã lôi kéo bạn bè vào vòng nguy hiểm.

Ngu quá. Ngờ nghếch quá!

Tôi cần phải biến hình! Biến hình để đi khỏi trước khi...

Ồ không. Tôi không thể biến hình trước mặt mấy cô thú y này. Và lại, rất nhiều camera gắn mọi góc ngách căn phòng sẽ ghi lại tất cả.

Ai sẽ tới tìm tôi trước đây?

“Chú ta làm gì thế? Đập cánh hả? Ê, đau lắm à nha. Tuột băng bi giờ. Nhanh lên, Chloe. Chúng ta phải cho ông điều hâu này một chút thuốc mê.”

Phục thuốc ngủ cho tôi ư? Không được. Tôi vội nằm oạch trở lại sàn, im re. Vậy là không bị tiêm thuốc mê nữa...

Chắc chắn sẽ có hai nhóm lùng kiếm tôi. Hai nhóm sẽ nghiêm túc đọc những dòng tít trên báo.

Nhóm thứ nhất: bọn bạn tôi.

Và nhóm thứ hai: kẻ thù của tôi.

“Thôi khỏi,” cô tóc vàng bảo. “Chú ta im rồi kìa. Chú sẽ ổn thôi. Em không biết như vậy nghĩa là sao.”

“Chim Thần à, con nguy kịch qua rồi. Chúng ta sẽ gấp lại chú vào sáng mai nhé.”

Họ định rời khỏi đây ư? Họ sẽ bỏ tôi ở lại đây!

Tại sao tất cả mọi người đều bỏ đi? Tại sao...

Hai cô bác sĩ thú y bước ra cửa, tắt những bóng đèn huỳnh quang trên trần và khóa trái cửa lại.

Họ về nhà đấy mà. Họ có nhà để mà về. Họ để tôi một mình ở lại đây, đối mặt với định mệnh.

Căn phòng lạnh lẽo và hoang vắng. Những con chim bệnh kêu la quang quác hay gù trong bóng tối.

Tôi chỉ còn lại một mình. Tất cả những gì tôi có thể làm được là... chờ đợi.

Chương 4

Ckiiiiitt!

Âm thanh khô khốc lay tôi bừng tỉnh khỏi giấc ngủ chập chờn. Tôi nhìn đồng hồ treo tường, 1:12 sáng, rồi đảo mắt tìm kiếm nguồn phát ra tiếng động.

Giây sau, ánh kim loại sáng lên làm lóa thị lực điều hâu của tôi. Khi nhìn lại được, tôi thấy chiếc đồng hồ trên tường kêu lè xèo rồi bốc hơi biến mất...

Đằng sau cửa, những bước chân rầm rập, hối hả nện dài trong hành lang. Tiếng bước chân của bọn Hork-Bajir.

Cửa phòng mở bung.

Pằng chúu! Pằng chúu!

Những thân hình đầy grom cao hai mét hai xộc vào! Toàn bộ camera đã bị tia Nghiệt bùng sạch.

Chẳng còn thời gian để biến hình nữa! Tôi nép vào cuối lồng, cố giấu cái đuôi đỏ đi, giả bộ như mình không có ở đó.

Chúng ủa đến chỗ tôi tức thời, quắc mắt chửi bới và dí súng vào đầu tôi.

"Mày là của ta, Andalite!" Một gã Hork-Bajir sặc mùi hôi thối quát tháo. *"Ta sẽ được Visser Ba khen ngợi."*

Gã này chắc chắn chưa ở trên Trái Đất được bao lâu. Để được Visser Ba khen ngợi cũng giống như cố gắng dập tắt một đám lửa chỉ với một cốc nước. Nhưng tôi cũng không hề có ý định dập tắt ảo tưởng của hắn.

Hắn nhắc bóng cái lồng nhốt tôi lên và chạy ào ra cửa, khiến tôi xóc nảy dữ dội. Bọn lâu la bu xung quanh hắn, tay lăm lăm vũ khí, mắt mũi trợn trừng. Chúng căng thẳng di chuyển vào hành lang, canh chừng cẩn mật, mặc dù chúng đâu có cần...

Pằng chúu! Pằng chúu!

Ba con người xuất hiện cách đó sáu mét, phóng tia Nghiệt náy dội vào các bức tường.

Chuyện gì vậy cà? Con người bắn tia Nghiệt vào Hork-Bajir! Bọn Mượn xác bắn nhau chẳng?

“Bỏ con chim xuống,” một gã có râu quai nón ra lệnh. “Ngay lập tức!”

Bọn Hork-Bajir phá ra cười khặc khè. “Con điều hâu này là của ngài Visser. Tụi bay nổi loạn là sai lầm rồi đó.” Nhanh như chớp, gã Hork-Bajir nâng súng lên và bắn vào đám người.

Bọn Mượn xác-Người yếu ớt vội hụp xuống, nhưng chúng đâu có đủ lẹ. Tiếng hét rú âm vang trong hành lang. Tên có râu quai nón tan rã trong một luồng ánh sáng và nhiệt, một bó đuốc nám đen in rõ lên nền bức tường quét vôi trắng. Bọn còn lại dường như cũng ý thức được sự biến mất của đồng bọn, nhưng chúng chẳng màng.

Chỉ có bọn Yeerk khi mất đi một đồng đội mới có thể không hề mảy may để ý.

Ầ-ầm!

Thêm bốn tên người nữa hiện ra phía sau, đập luôn tụi Hork-Bajir trước khi chúng biết cái gì đang xảy ra.

Tôi không biết phe nào – người hay Hork-Bajir – làm theo lệnh ai. Visser Ba... hay còn tên nào khác nữa? Những người này là ai?

Một lưỡi gươm Hork-Bajir móc vào cái lồng nhốt tôi và nhấc lên. Nó chạy huỳnh huých về lối ra, tông bừa vào những xe đẩy đựng thuốc, nhào vô đồng lòng rỗng chất dọc theo bức tường.

Nghẽn lối rồi!

Thêm ba tên người nữa! Tụi này đều bự con, mặc áo da, có dây thắt lưng và khóa sắt – những cơ thể bít mất lối ra.

Tên Hork-Bajir xách tôi dừng lại, móng vuốt chà miết xuống nền nhà. Hắn quay lại và lao về phía cửa sổ. Ba tên người mới đến cầm tia Nghiệt chặn đường hắn ngay.

Bao vây kín mít.

Cái lồng nhốt tôi lúc lắc tôi bời, theo nhịp lưới gươm của tên Hork-Bajir. Con người và những sinh vật lạ tạm thời hòa hoãn.

Đột nhiên, tên cầm tôi xô vào tên nhỏ nhất – một phụ nữ. Nhưng đó chỉ là một cố gắng tuyệt vọng, hầu thoát thân. Thật ngu quá mức. Bọn kia ập vào hấn ngay tức thì.

Chúng tôi cùng lăn cù nhầy xuống sàn, cái lồng nhốt tôi bị sức nặng của tên Hork-Bajir đè oằn xuống, những mảnh thép lạnh ngắt ép cả vào lồng tôi. Xung quanh tôi là cả một rừng tay và móng vuốt vươn ra, điên cuồng chụp tóm tôi – món phần thưởng quý giá.

Tôi chẳng biết điều gì diễn ra sau đó. Chỉ biết là ai đó xô cái lồng lật úp xuống. Cơ thể đang bị thương của tôi lộn tung bê như miếng giẻ trong máy giặt. Cái lồng văng vào tá túc bên dưới một cái tủ chìm, khiến cơ thể điều hâu của tôi đã bầm dập lại càng rách roạc thêm.

Từ vị trí này tôi chỉ nghe được tiếng đánh nhau ầm ĩ phía xa, chứ thấy rất ít. Tia Nghiệt bắn nhóa nhòa, tiếp theo là khoảng im lặng. Những bước chân người nặng nề thi nhau chạy về phía tôi. Lại thêm bốn bàn chân Hork-Bajir xông ra chặn lại, trước khi rừng chân người đến được chỗ tôi.

“*Gafrash!*” Một tên rống lên!

Rồi một bóng đen từ đâu đó tiến lại gần. Tôi căng cứng người, chờ bị xách đi nữa. Cánh tay Hork-Bajir giật ngược lên, đôi bàn chân quỳnh quáng chạy đi, nhưng hình như chẳng có nơi để chạy.

Bởi vì... đã có thêm bốn bàn chân nữa, bự gấp đôi, trông *quen quen*, đáp xuống như tiếng sấm.

Rachel. Một tên Hork-Bajir gục xuống. Tên khác chụp lấy cái lồng nhốt tôi.

<Ồ không!> Rachel hét, nhe hàm răng khủng khiếp ra. Móng vuốt gấu xám của nó như một thanh thép mập, quất vào cánh tay tên Hork-Bajir.

<Quân thiết giáp tới rồi, Tobias,> nhỏ hô hoán. <Chờ chút nhe!>

Chương 5

“*Gafrash horlit!*” Gã Hork-Bajir thả tay ra. Cái lồng nhốt tôi rớt mạnh xuống sàn.

<Chụp lấy Tobias!> Rachel hét.

Marco, trong lốt khi đột, là đứa duy nhất trong đám bạn của tôi có ngón cái có thể tõe ra cầm được. Cậu ấy lao tới chỗ tôi, nhưng liền bị tên Hork-Bajir do Rachel xô đổ níu lấy cẳng chân và giật về sau.

Thế là Rachel đẩy cái lồng nhốt tôi lê sượt qua sàn nhà, ra phía hành lang kia, cánh xa cuộc hỗn chiến.

Thình lình, cái lồng ngừng lại. Hình như tôi va vào cái gì đó. Té ra là... là... một bàn chân người!

Rachel sượng người lại, hỗn hển hớp không khí. Tôi nhìn lên. Đôi ủng láng mượt bằng da mềm. Cái quần jeans mới mới nhất. Thân trên và cái đầu khuất trong bóng tối. Ai vậy kìa? Một sinh viên khoa thú y vô tội nào đó tình cờ lọt vào trận địa này chăng?

Cánh tay cô ta từ sau lưng thò ra. Những ngón tay đặt vào cò khẩu tia Nghiệt...

Trái tim tôi ngừng lại luôn.

Những ngón tay của cô gái sáng lấp lánh, lói chói trong cảnh tranh tối tranh sáng. Nếu mà là ngón tay thật sẽ không bao giờ như thế.

<Taylor,> Rachel rống lên, giọng nhỏ đong đầy phẫn uất.

“Con gấu khùng kia, nếu mi nhúc nhích một bước, thì ga kế tiếp của mi sẽ là thợ nhồi bông thú đấy.”

<Được thôi!> Rachel chồm lên, móng vuốt xòe ra.

Pằng chiu!

Taylor khoét một lỗ ngay sườn Rachel.

“Hhhhooorraawrrr!” Rachel đổ oạt xuống, rú lên thảm thương.

Taylor chụp lấy cái lồng nhốt tôi bằng bàn tay giả, **bàn tay mà mẹ ta**

đã đổi lấy sự tự do của chính mình. Cuộc đời Taylor là một câu chuyện buồn. Trong một trận hỏa hoạn khủng khiếp, cô gái có tên Taylor mất đi khuôn mặt, một cánh tay và một cẳng chân. Nhóm Chia Sẻ, tổ chức tiên phong của bọn Yeerk đã có mặt cứu cô thoát khỏi ngọn lửa, đề nghị trao cho cô một khuôn mặt, một cánh tay và một cẳng chân mới. Đổi lại, cô phải đồng ý trở thành một vật chủ, một Kẻ Mượn Xác tình nguyện. Tất cả những gì cô phải làm là để cho một con sên xám bao quanh lấy bộ não của mình. Nhưng tên Yeerk được phân chui vào đầu Taylor lại bị mát dây. Nên Taylor cũng bị ảnh hưởng khá nhiều, mù ở trạng thái không hoàn toàn ổn định. Và tôi là kẻ chịu trận.

Tôi không thể tin nổi cái gì đang diễn ra. Tên Yeerk từng tra tấn tôi đã lại bắt được tôi.

Không!

Mụ ta gio cái lồng lên sát mặt, thò những ngón thật qua thanh lồng, đe dọa, ấn dí tôi.

KHÔNG!

Mụ ta không nói một lời nào cả, nhưng ánh nhìn lạnh băng của mụ đã nói lên tất cả. *Mi nghĩ rằng mi đã biết tất cả về ta ư tên Andalite ngu ngốc? Hừ, mi nhầm to rồi.*

Taylor duỗi mấy ngón tay giả như ngọc thạch ra. Tôi biết mụ sẽ làm gì. Tôi biết ngay từ khoảnh khắc tôi nhận ra mụ trong bóng tối.

“Ta thích sự ngạc nhiên,” mụ thì thào. Và rồi, một thứ bột trắng như tuyết tung ra từ những ngón tay của mụ.

Khí độc!

Mụ đang xả khí vào tôi, y chang cái lần tôi bị bắt ở Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng. Trong chớp mắt, tôi tê dại đi. Điều khác biệt duy nhất là mụ không nhận ra tôi chính là “tên Andalite” mụ bắt lần trước. Tôi cũng hy vọng mụ đừng nhớ.

Tôi xòe móng vuốt ra, bấu chặt vào bàn tay mụ. Rồi tôi nhắm mắt lại, đóng luôn cả các cơ quan thính giác... và tất cả. Con thú la hét, con người cũng gào rống. Con ác mộng kinh hoàng ập tới.

Phải hấp thụ ADN của mụ. Phải trở thành mụ.

Một ý nghĩ phát ói – nhưng cần thiết.

Tôi tóm chặt lấy mụ. Taylor cứ tưởng đó chỉ là một hành động vót vát tội nghiệp, mụ đâu có ngờ ADN của mụ đang truyền sang tôi, khi cơ thể mụ xuôi xị, lỏng ra...

Chất bột khí chọc chích vào da tôi, như cây tầm ma^[2] vô hình. Nhưng Taylor cũng bất động, tê liệt! Trong thoáng chốc, tôi đã làm chậm bước mụ, tước mất khả năng của mụ.

Nhưng như thế chưa đủ. Móng vuốt tôi lịm đi, cơ thể cứng ngắc lại. Mắt Taylor trở lại bình thường vừa kịp lúc tôi nhận ra chất khí này khác với thứ khí tôi đã nếm trải lần trước.

“Phiên bản 2.0 đấy,” Taylor cười khoái trá. “Dư đủ lượng thuốc mê để cho mi ngủm hoàn toàn.”

Bóng tối bao phủ xung quanh, mọi thứ trước mắt tôi mờ dần.

<Rachel?> Tôi gọi giọng yếu xìu. <Jake?>

Giả sử tụi nó có đáp lại, tôi cũng không nghe thấy.

Tại sao lại là tôi kia chứ? Tôi đã làm gì mà đáng bị như thế này kia chứ? Những câu hỏi ngu ngốc, sự tự thương thân vô ích... Tôi là một chiến binh.

Tôi chỉ còn lơ phờ nhìn được ra trước, vào cặp mắt điên cuồng của Taylor.

Vào lúc đó, tôi thấy rõ ràng mình chỉ là một cục bùn đi qua dòng suối giận dữ trong tâm tưởng mụ ta. Một dòng suối chảy siết, và nó sẽ tàn phá tôi.

Nó sẽ bóp nát tôi thành hàng ngàn mảnh vụn.

Chương 6

Kiiiiitt!

Âm thanh ròn óc của thìa nhôm cà mạnh vào đáy chảo. Mùi súp cà chua đóng hộp bốc lên trên bếp. Những thứ vô cùng bình thường kéo tôi ra khỏi màn đen nặng trĩu. Tôi mở mắt ra.

Tôi vẫn đang ở trong lồng, nhưng có nửa tá tia Nguyệt chĩa lom lom vào đầu tôi, cái lồng bị vô số bàn kẹp ghim cứng lại. Chẳng phải là kỹ thuật Yeerk cao siêu gì, mà chỉ là những thứ có thể mua dễ dàng ở tiệm đinh vít.

Chẳng có gì quan trọng, cái chính là tôi chẳng có tay. Bọn bắt giữ tôi thừa biết là mỏ và móng vuốt điều hâu không vặn tháo được cái gì.

Thu lu bên dưới mỗi ụ tia Nguyệt là một ngọn đèn đỏ. Bộ cảm biến chẳng? Tôi không dám động đây. Ý nghĩ phải chịu thêm một trận tra tấn nữa làm cho từng khúc xương của tôi tê dại. Tôi chẳng thể chịu nổi nữa đâu.

Tự nhiên tôi run cầm cập, không sao kiểm soát nổi. Tôi nhìn những bộ cảm biến với cả trí não điều hâu lẫn não người. Trí não nào cũng bị hủy hoại và đều nhớ lại... cơn đau... sự vô vọng! Không thể nào thoát được... những ánh đèn đỏ, xanh da trời. Sự đau đớn... vô tận.

Biến hình. Tôi có thể biến hình thành cái gì đó nhỏ xíu và bò đi luôn, không bị tìm ra. *Làm đi, làm đi, Tobias.*

“Nếu mi biến hình,” Taylor cảnh báo, giọng mụ sắc lạnh, “những tia ấy sẽ tự động khai hỏa.”

Tôi không thấy mụ đang ngồi trên ghế đầu, trên tay cầm cái ca nhôm nhí món súp.

Mặc dù vậy, tôi cảm thấy mụ. Cái vẻ quỷ quái hắc ám muốn chiếm lĩnh toàn căn phòng, nhuộm vào mọi thứ xung quanh mụ và chọc ngoáy nỗi sợ của tôi.

Tôi không thể chạy trốn. Tôi thực sự chưa bao giờ nghĩ rằng tôi có thể trốn thoát. Cả lần đó, và cả lúc này nữa. Taylor đang ở sau lưng

tôi, ấy là tôi đoán thế.

“Máy tính điều khiển tia Nguyệt rất nhạy với những thay đổi cơ thể nhỏ nhất nhất. Mi đừng hòng trốn.”

Khoan đã. Tôi có thể trốn chứ. Tôi có thể biến hình – biến hình và chết!

“Đúng, mi có thể chọn cái chết,” Taylor xia xói, đáp lại ý nghĩ của tôi. “Ta đã cố ý mở cho mi lựa chọn đó.” Mụ ngừng lại để húp một ngụm súp, mắt vẫn dòm chòng chọc vào tôi.

Tôi nhìn vào nhà bếp, vào mái trần thấp lè tè, nham nhở. Hình như có cái gì đó rất kỳ cục ở khung cảnh này. Bọn Yeerk luôn luôn chọn những gì tốt nhất của loài người để dùng mà. Nếu những thứ “xịn” nhất ấy không đủ tốt đối với chúng, thì chúng sẽ ăn cắp kỹ thuật của những loài khác. Trong khi ở đây thì... cái lồng nhốt tôi tựa vào chiếc bàn Formica sứt sẹo, cháy nám vì thuốc lá...

“Hãy chọn cái chết đi,” Taylor đột ngột hét tướng lên. “Còn không thì... nghe ta nói đây.” Mụ nhồm lên, chạy ra vớt toẹt cái ca vào trong bồn rồi quay lại chỗ ngồi. “Ta có một thỏa thuận với mi, Andalite.”

Mụ coi bộ thận trọng, rất khác với mụ Taylor tôi từng biết. Mụ tính giờ trò gì đây? Mụ có kế hoạch gì đó chăng?

“Tốt!” Taylor buông thông sau khi xét thấy tôi đã tạm hoãn cái chết lại. “Mi mà chết thì ta hết mong được giúp đỡ.”

Giúp đỡ ư?

Ồi dào, cái đó giống như bảo Rachel khước từ mua sắm ở tiệm Tocc Hành, hay như việc Crayak đoạt giải Nobel Hòa bình, hay như việc [một con sên Yeerk từ chối sự thăng chức vậy](#).

Mụ Taylor này có bừu bối gì đây?

“Một cuộc nội chiến sắp nổ ra rồi, Andalite,” mụ mở đầu. “Yeerk chống lại Yeerk. Bọn ta có quá đủ những cuộc xung đột, chành chọe nhau giữa các Visser rồi. Cả sự ưu ái lẫn trừng phạt cũng vậy... Hội đồng Thập Tam trụ làm cho bọn ta phát bệnh...”

Con tức giận làm đỏ rưng khuôn mặt mụ Taylor. Câu cuối cùng

được thở ra với vẻ kịch liệt đến nỗi tôi tin mẹ nói thật – rằng mẹ đã phát ốm vì mười ba kẻ cầm đầu kia...

Nhưng rồi Taylor lại trở về vẻ cảnh giác. Ánh lửa trong mắt mẹ khiến mẹ vừa giống một chính trị gia, một diễn viên, một luật sư tại phiên tòa, và vừa giống một cô gái tuổi vị thành niên. Đó là khuôn mặt được che đậy bởi những lời dối trá.

“Yeerk phải tiến lên thành một loài,” mẹ tiếp. “Thời cơ đã đến.” Mẹ lại đứng lên, ra mở tủ lạnh. “Bọn ta cần xây dựng nền văn minh với những vật chủ có sẵn.” Mẹ liếc nhìn tôi. “Nhiều Yeerk bọn ta nhận thấy rằng cuộc chiến vĩnh cửu này cần phải chấm dứt, rằng sự thất bại trên hành tinh Leeran, cuộc dằng co ở Trái đất, và kết cục không đâu vào đâu ở hành tinh *Anati* đã làm ố danh, làm giảm uy thế bộ máy lãnh đạo hiện thời – khiến cho nó không nên tồn tại nữa.”

Mẹ Taylor lôi ra một túi cà rốt. Kỳ quái thật, vừa bàn chiến lược quân sự vừa ăn vặt. Cứ như thể chúng tôi đang thần thơ trong căn bếp của mẹ sau giờ tan học, lên kế hoạch tổ chức một cuộc bầu cử gian lận cho nữ hoàng hồi hương vậy.

Taylor lải nhải. “Bọn ta muốn hùng mạnh như bọn mi, Andalite. Bọn ta cần một cơ cấu tổ chức khả dĩ biến tụi phiến quân thành giới cầm chịch. Bọn ta muốn xây dựng một xã hội như xã hội Andalite. Hoặc như loài người cũng được.” Mẹ **cạp** củ cà rốt, **nó gây** làm đôi, mắt vẫn dòm tôi đầu đầu. “Bọn ta muốn tiến tới chế độ dân chủ. Và bọn ta cần sự trợ giúp của bọn mi.”

Nghe cứ như là một bài diễn thuyết trong cuộc hội nghị báo chí kì dị nhất trên thế giới í.

Tôi không tin một lời nào của mẹ.

Không một lời nào sất.

Do đó, tôi dò xét. <Mi cần ta điểm tên và chỉ vị trí của những thành viên trong “băng thảo khấu Andalite”, như là một biểu hiện của sự hợp tác hả?>

Taylor cười ha hả. Mẹ là một kẻ nhân tính hung tợn, tàn nhẫn và quá khích. Dẫu sao thì, tính cách con người không thay đổi theo thời

gian. Ý tôi là nếu có thì cũng không nhiều. Tôi chờ mục xác nhận lời tôi, chờ mục chứng tỏ mình vẫn còn đang phục vụ cho Visser Ba. Rằng cuộc nói chuyện về bọn phiến loạn chỉ là một mưu mẹo mà thôi.

“Rất vui khi lại nghe giọng mi, Andalite. Mi là tên Andalite có khả năng nán lại trong lối hình biến quá hai tiếng. Giọng mi khiến ta hồi tưởng lại những ký ức ngọt ngào.” Âm điệu trong giọng nói của mục lại làm tôi giật nảy mình. “Ta biết khá nhiều về mi trong quãng thời gian chúng ta bên nhau, Andalite. Ta đã nhìn thấy tâm trí mi. Ta thấy lòng dũng cảm của mi mòn đi. Và ta rất sung sướng thưởng thức chuyện kết liễu mi.” Mục rón rén lại gần cái lồng. “Ngay tại đây và ngay lúc này. Mi tưởng mi mạnh mẽ lắm sao? Nhưng ta thừa biết mi yếu đuối, bạc nhược như thế nào. Chỉ cần vài giây là xong!” Mục ngừng lại, đủ để khựng bố tôi. “Nhưng lần này, Andalite à, ta cần sự hợp tác của mi. Ta cần mi và đám bạn Andalite của mi giúp ta tiêu diệt Visser Ba.”

Vậy là Taylor không còn làm việc cho gã sâu bọ kia nữa. Mục đã ly khai và tạo phản. Mục nói vậy mà.

Con thịnh nộ không giấu giếm nổi hiện rần rần trên mặt mục Taylor. Chẳng biết mục nói thật hay xạo, tôi chịu...

“Mi đang trong tình cảnh bi đát lắm, đồ chim đàn.” Mục nhìn cái cánh bằng bó, bộ lông bết bết và cái cổ vẹo của tôi. “Mi cần phải cảm ơn Visser Ba vì điều này. Bọn Hork-Bajir của hắn chẳng nhẹ tay gì sất.”

Taylor cất giọng khích bác. Mục muốn tôi cũng phải nổi trận lôi đình lên, muốn trả thù tên Visser, và sẽ gia nhập lực lượng cùng mục...

“Đừng trả lời vội.” Mục lôi một mẫu giấy từ trong túi quần ra và đẩy vào thanh lồng cho tôi. “Này!” Tôi liếc nhìn và thấy đó là địa chỉ một trang Web. “Hãy bàn bạc với đồng bọn của mi và nhắn tin cho ta ở đó. Hãy ký tên ‘băng thảo khấu’ là ta biết ngay.”

Thế rồi mục Taylor tháo chốt lồng nhốt tôi ra, mở cánh cửa sổ gần nhất, và biến mất sau tấm màn gió, bỏ lại đồng chén đĩa dơ ở trong bồn.

Chương 7

Bộ cảm biến màu đỏ nhấp nháy. Tôi vọt ra khỏi lồng, nhảy lên bệ cửa sổ. Mặt đất bên dưới chỉ cách chừng vài tắc. Tôi phóng ra ngoài. *Taylor. Visser Ba. Nội chiến. Bạc nhược...*

Mụ đã để tôi đi.

Có quá nhiều thứ cần phân tích. Tôi cần các bạn tôi. Tôi cần Rachel.

Tôi lết vào chỗ tối, biến hình rồi hoàn hình để chữa lành các vết thương. Chúng rách nát trầm trọng đến độ tự chúng đã là cực hình tra tấn. Tôi vút lên. Tự do, nhưng tâm trí nặng trĩu.

Bay lên cao, tôi nhìn lại nơi vừa giam giữ mình. Đó là một chiếc rò-mọc cũ rích, đậu ngay bãi đồ phế thải. Một nơi ẩn náu của bọn nổi loạn. Cách xa thành phố, xa vũng Yeerk. Liệu mụ Taylor có nói thật không vậy?

Tôi bay về phía ánh đèn nhà Rachel, bên trên những tòa nhà gắn chảo thu phát và những ăng-ten kỹ thuật số. Thành linh, tôi dừng phất lại và đáp xuống một mái nhà.

Ngộ nhỡ mụ ta nói dối thì sao...

Hay mụ toan tính gắn thiết bị dò tìm vào cơ thể tôi? Dĩ nhiên rồi! Bọn Yeerk sẽ theo đuôi tôi thẳng tới chỗ bạn bè – tới hang ổ của “băng thảo khấu Andalite”.

Vừa đáp xuống, tôi quyết định biến hình ngay thành bọ chết – loài hút máu nhỏ tí.

PHỤT!

Mái nhà dang ào ạt về phía tôi, những mảnh đá nhám và sỏi rải nhìn như dòng sông băng. Thị lực tôi bị vỡ vụn như ánh sáng đi qua lăng kính. Tôi điếc đạng. Chỉ còn những giác quan mùi và vị mà thôi.

Tôi chờ cho con chíp tí hon bung ra khỏi cơ thể mình. Bất cứ thiết bị dò tìm, theo dõi nào cũng phải rơi khỏi cơ thể bọ chết. Điều đó sẽ chứng tỏ những điều Taylor đã nói là vô nghĩa. Và tôi có thể mãi mãi

cho mù vào quên lãng. Tôi muốn sự thể sẽ là như vậy.

Tôi càng ngày càng nhỏ hơn. Chẳng có gì bật ra cả. Chẳng có gì co giãn trên làn da đang teo rút của tôi, chẳng có gì cộm lên. Không có con chíp. Vậy là tôi không bị giám sát.

Được rồi. Được rồi. Câu trả lời không hề dễ dàng mà đây rồi rầm.

Tôi hoàn hình và phóng lên như tên lửa, vọt qua những dãy đèn đường và đèn xe hơi, những bảng hiệu neon về phía nhà Rachel. Cửa sổ mở. Tôi lao vào, bấu móng vuốt vào cột giường và thẳng kít lại. Nhỏ choàng tỉnh giấc.

“Ô lạy Trời!” Rachel khẽ khàng nói. Tôi bay tới đậu bên nhỏ. Rachel dịu dàng vuốt tôi, mặt sáng ngời niềm vui, nhưng rồi lại tức lên liền. “Thiệt là khủng!” nhỏ gằn giọng. “Điên hết biết!”

<Mình không sao mà,> tôi truyền ý nghĩ. <Taylor đã thả mình đi.> Tôi cảm thấy an toàn khi có sự hiện diện của Rachel, nhưng giọng tôi vẫn chưa hoàn hồn.

“Tụi mình đã kiếm bồ trong vài giờ liền. Mình muốn giết chết mù ta.”

<Mình nghĩ mình cũng muốn bồ làm điều đó.>

“Thế điều kiện của mù là gì?”

<Mù muốn hợp tác với chúng ta,> tôi bảo, giọng tự dưng thấy kỳ kỳ. Tôi tự hỏi không biết có phải mình đang mơ hay không. <Lạ thật. Mù nói nếu chúng ta giúp đỡ thì mù sẽ trao Visser Ba cho chúng ta.>

“Đừng thềm tin,” Rachel nháy ra khỏi giường. “Nào nào, đi tìm mấy đứa kia đi.”

Một tiếng sau, tụi tôi đã tụ tập tại trang trại nhà Cassie.

“Một thỏa hiệp!? Trời đất. Giúp đỡ à? Xìììì. Một tên Yeerk bị nhiễm vi rút dân chủ, tui có bốn phen phải quan tâm không há?” Marco hoài nghi. “Tui hông tin.”

<Tôi đồng ý với Marco. Tôi không tin là mù ta nói sự thật. Đừng quên rằng mù là phó-visser. Mù đã ngoi lên vị trí đó bằng con đường tàn bạo. Tôi không tin Yeerk,> chú Ax khinh khỉnh nói.

“Nhưng nếu mẹ nói thật thì sao?” Cassie phản biện. Nhỏ đã từng là bạn của Yeerk, và cũng đã từng biến hình Yeerk. Ít ra nhỏ cũng muốn nghiêm túc nhìn nhận câu chuyện của tôi. “Có thể mẹ nghĩ tới một con đường tốt đẹp hơn. Mẹ đâu phải là Yeerk đầu tiên thay đổi suy nghĩ...”

“Không, mẹ là Yeerk cuối cùng nghĩ tới điều đó thì có. Mẹ phù thủy này sẽ chẳng chịu thử nếu như điều ấy không có lợi cho mẹ,” Rachel xì xèo. “Mẹ nói đến nền dân chủ chỉ vì đó là một triết lý. Mẹ còn muốn thứ khác kìa.”

“Rõ quá rồi còn gì,” Marco tán đồng. “Mẹ không chỉ quan tâm đến sự kết thúc. Mẹ chăm bẵm nền dân chủ bởi vì quy trình đó có thể đào thải Visser Ba.”

“Bồ luôn nghĩ điều xấu tệ nhất về con người à?” Cassie bắt bẻ.

“Còn phải hỏi,” Marco xác nhận. “Bản chất con người khó mà thay đổi. Tui cá là hồi đó Taylor hồng moi gì được ở Tobias nên đã bị Visser Ba thải hồi. Và mẹ đang rắp tâm trả thù.”

Chợt cả bọn im re. Jake nhìn Marco chăm chăm và tôi biết lý do tại sao. Tội bạn đã chẳng hó hê gì đến chuyện tôi bị bắt lại, cũng không lên án việc cứu đứa trẻ bị lại kia là sai lầm. Vậy mà Marco lại nhắc đến sự tra tấn – vấn đề tội nó nhất trí ngầm sẽ không bao giờ nhắc tới trước mặt tôi, dù chỉ thoáng qua.

Vẻ quá đa cảm của tội nó khiến tôi phát khùng. Bộ tội nó không thấy tôi đã mạnh mẽ lên rồi sao? Bộ tội nó không thấy là tôi vẫn ổn à?

“Tobias, ý bồ là sao?” Jake phá vỡ sự im lặng. “Bồ biết rõ về mẹ Taylor hơn tội mình mà...”

Ý tôi sao ư, khi mà lúc này đây tôi không bị nhốt trong lồng, chờ bị tra khảo ư?

Rachel nhìn tôi, ánh mắt nhỏ làm tôi mạnh mẽ lên.

<Quyền lực,> tôi nói, đột nhiên hiểu ra cốt lõi vấn đề. <Quyền lực là thứ mình biết Taylor khao khát nhất trên đời. Sử dụng mình để bắt Visser Ba là sự cám dỗ khiến mẹ không thể cưỡng lại được.>

“Biết mà, còn gì cám dỗ hơn nữa?” Marco thêm. “Gài cho cả Visser

Ba lần ‘băng thảo khấu Andalite’ cùng bị giết. Một mũi tên giết hai con chim.”

Rachel gật đầu về tán đồng. "Marco nói trúng phóc. Mía mai ghé nơi ha."

"Tụi mình đã có nhiều cơ hội khác để bắt Visser Ba, nhưng đều đã bỏ phí," Jake nói. "Có lẽ tụi mình không thể có cơ hội tốt hơn như thế này nữa đâu. Liệu tụi mình có khả năng hoàn thành vụ này không ta?"

<Nội chiến tức là Yeerk chống lại Yeerk,> chú Ax nhận xét. <Đó có nghĩa là sự rối loạn trong hàng ngũ kẻ thù, chúng bị xáo nhãng bởi cuộc xung đột nội bộ. Đó là cơ hội độc đắc.>

"Đúng thế," Marco tán thành. "Phải xoáy mạnh vào sự hỗn độn. Chia để trị."

"Chúng ta đã từng thử, còn nhớ không?" Rachel nói. "Cái hồi mà chúng ta giả bộ giúp Visser Một tiêu diệt Visser Ba đó. Vụ đó kết thúc hỏng được như tụi mình mong muốn."

"Lần này thì khác," Marco đáp giọng thẳng băng. "Lần này hỏng liên quan tới mẹ tui. Hỏng có chút riêng tư nào cả."

Không phải chuyện cá nhân ư? Marco không biết rằng cậu ấy đã sai lầm như thế nào.

"Tobias," Jake nói. "Mình nghĩ việc này nên để bồ quyết định." Cậu ấy nhìn lên chỗ đậu của tôi trên rui nhà. "Bồ có muốn đương đầu với mẹ Taylor không?"

Tôi nhìn sượt qua đám bạn, ra khỏi cửa sổ gác mái, nhìn lên mặt trăng không lồ trên đường chân trời.

Người ta nói khi mặt trăng trùm kín bầu trời như thế, lồ lộ như một quả banh bãi biển trong đêm tối, thì nó chỉ là ảo ảnh. Tức là trí não đang lừa bịp, chơi khăm bạn. Đúng vậy, nếu bạn nhìn mặt trăng qua ống kính camera, nó chỉ là một đốm nho nhỏ trên bầu trời. Thế nhưng tâm trí bạn làm cho nó to hơn...

<Taylor rất nguy hiểm,> tôi nói sau một hồi im lặng. <Nhưng nếu chúng ta cùng đối đầu với mẹ thì...>

Tôi ngưng. Ngộ nhỡ tất cả những gì tôi biết về Taylor là sai thì sao? Tôi nhìn lại mặt trăng màu vàng cam. Tôi biết nó chỉ là ảo ảnh, nhưng tôi không thể rời mắt ra khỏi đó...

<Mình không biết,> cuối cùng tôi nói. <Nhưng mình nghĩ, chúng ta cần phải hành động.>

Dù thắng hay thua, *tôi* cũng cần phải hành động.

Chương 8

Câu lạc bộ của những kẻ lập dị tụ họp vào lúc nửa đêm, trong khu rừng sâu thẳm. Bốn đứa trẻ và một con chim xúm xít bên chiếc máy tính xách tay, nhặt được từ thùng rác và được chú Ax sửa chữa lại. Mười bốn ngón tay của chú khéo léo nạp năng lượng cho bộ nguồn và nối kết Internet.

"Ax, quá xá cỡ nha," Rachel thì thầm, "Sao bồ làm được hay vậy? Điện thoại di động thay cổng vào Internet? **Cái này là đại hạ giá nhất trần đời đấy.**"

"Chứ hông phải ý bồ là trung tâm thương mại Macy đã xí gạt bồ trong cái gọi là "vừa túi tiền" hàng tuần sao?" Marco châm chọc.

"Mình thì mình cho rằng một người Andalite đã từng liên lạc được về thế giới quê nhà có thể dễ dàng truy nhập vào mạng Internet," Jake nói.

<Không phải dễ đâu,> chú Ax rầu rĩ trong khi dùng bình ắc quy xe hơi phế thải làm năng lượng. Đồng dây điện và băng keo vương vãi, lỏng chỏng xung quanh khiến tôi thấy chú Ax càng có vẻ "trí tuệ" bạo. <Tôi đã sửa chữa những mô-đun máy tính bỏ đi và đem bán lại cho tiệm *Máy Tính Phục Hưng*. Tôi nghĩ tiền rất hữu ích. Nhưng tôi không biết rằng điện thoại di động và truy cập Internet lại cần phải có thể tín dụng...>

"Ngân hàng hông chấp thuận khi xem xét đơn yêu cầu tái bảo lãnh của bồ cho toàn bộ cái gọi là "người ngoài hành tinh thất nghiệp" đúng hôn?" Marco nói.

"Đúng đấy," Cassie nói. "Vì thế mình mới giúp đỡ anh. Bồ biết chiếc điện thoại di động mình giả vờ mang theo bên mình, trong tình huống khẩn cấp chứ? Ừm, ba mình giao hẹn rằng mình có thể sử dụng nó nửa giờ nếu làm xong hết chuyện thuốc men cho thú vào sáng thứ Bảy." Cassie tần ngần mở chiếc điện thoại di động và dựng vào giữa mở dây điện lằng nhằng. "Ax, bồ có thể làm nó trở lại như cũ được chứ?" Nhỏ hời hợt hỏi.

<Chắc là được, Cassie à. Tôi biết mình đang làm gì mà...>

Màn hình mờ đục rồi rõ dần. Sau đó nó tải lên hình ảnh chào mừng AOL.

“Tuyệt cú mèo!” Marco la lên. “Ồ, khoan đã Ax. Trang chủ của James Bond kìa! Để tui ngó qua chút nào. Làm ơn đi mà!”

Chú Ax phớt lờ cậu ấy và đánh vào địa chỉ trang web của Taylor:

<http://www.TraidatCuaBonTa.com>

Chúng tôi nhận được câu trả lời: “Không tìm thấy URL.”

<Tôi không hiểu. Nếu địa chỉ này tồn tại thì chúng ta phải truy cập được chứ,> chú Ax cảm râm.

“Ax-ngố à,” Marco chỉ màn hình nhấp nháy và **đọc to dòng** địa chỉ. “Bồ **vừa** đánh *TraidatThoiKhungLong.com* **đó**. **Sai rồi. Phải là** *TraidatCuaBonTa* **chớ.**”

<Có lẽ mười bốn ngón tay của tôi dư hết bốn ngón.> Chú Ax ra bộ khôi hài, và đánh lại địa chỉ.

Phải mất một lúc mới tải lên được trang web của Taylor. Mới đầu mờ cảm, sau mới rõ ràng hơn. Thoạt nhiên là hình ảnh Trái đất nhìn từ ngoài vũ trụ. Một quả cầu xinh đẹp màu xanh da trời và xanh lá cây, phủ đầy mây. Có lời chú thích ghi: “Chiến thắng thuộc về bọn ta” và một cái hộp để gửi tin nhắn.

Chú Ax chờ tôi đọc nội dung để gửi đi. Tôi nghĩ ngợi mất một lúc lâu. Tôi muốn khủng bố tinh thần mục Taylor, buộc mục phải khép nép và lo chúng tôi không chấp nhận. Tôi muốn tung hỏa mù và muốn thấy mục phải điêu đứng...

Cuối cùng, tôi đọc: “Được thôi, bọn ta sẽ chơi.” Và Jake ký bên dưới “bằng thảo khấu”. Chú Ax nhấp biểu tượng “Send.”

Cả bọn đợi. Trong khi chờ, tụi tôi thay phiên nhau chơi trò dọn bãi mìn. Lần này những ngón tay “thừa” giúp chú Ax có lợi thế hơn.

Một tiếng sau, Taylor trả lời. Tin ghi: “Không được mất thời gian. Kế hoạch là tấn công và bắt giữ ‘Vũng’. Những kỹ năng của tụi bay là cần thiết. Gặp nhau tại nơi công cộng. Hãy tới tiệm sách Biên Giới. Quây động vật

hoang dã.”

Mọi người dường như cùng lên tiếng một lúc.

“Bắt giữ vững Yeerk,” Jake lặp lại vẻ ngờ vực.

“Tấn công?” Cassie sẽ sàng.

“Mình sẽ đến đó,” Rachel cất giọng hùng dũng.

“Quầy hoang dã!” Marco lầm bầm.

<Máy tính hư rồi,> chú Ax thông báo lạnh lùng.

“Tụi mình cần lột hình biến người không để lộ chân tướng,” Marco nói to. “Không thể là Ax được. Ảnh thu hút mấy cô gái dữ quá. Dĩ nhiên là tui cũng không thể đi, bởi lý do tương tự.”

“Trời đất,” tôi nói, nửa sò sọ nửa phấn khích. “Té ra mình lại là đứa có lột hình biến thích hợp.”

Sáu giờ sau, tôi đứng đỉnh đi vào tiệm sách *Biên Giới*, cà rịch cà tang dạo qua các quầy sách khéo tay hay làm, sách best-sellers. Mặc cho Rachel can ngăn và Marco cảnh báo, Jake đã để tôi đi. Phải, chính tôi là đứa cần phải đối đầu với Taylor. Jake biết rõ điều đó.

Nhưng ngay cả Jake cũng e ngại về lột hình biến này, cho nên cậu ấy đã thắt chặt an ninh nghiêm ngặt. Cả bọn canh chừng, theo dõi khắp các ngả ra vào tiệm sách.

Hai con mòng biển trên mái nhà, chú Ax và Cassie, giám sát cửa trước và bầu trời. Một con mèo lông mượt như tơ coi chừng cửa sau. Trên quầy báo chí, một cậu bé lùn chún mặc quần đùi, nghe headphone, đeo kính mát bự chẳng và đội nón trượt tuyết che hết chín phần mười gương mặt. Và trong khu dành cho các quý ông là Jake, sẵn sàng nhấn chuông báo cháy nếu cần...

Rachel đã chọn cho tôi bộ váy rất keng để đi làm nhiệm vụ. Chắc hẳn nhìn tôi oách lắm. Thì đấy, tôi dùng ADN của chính Taylor và biến thành mục ta mà. Một cô gái đẹp tuyệt trần trước khi bị hỏa hoạn, không hề có cánh tay giả và vẻ đẹp giải phẫu thẩm mỹ.

Tôi là cô gái trang bìa, khiến cho siêu người mẫu Angelina Jolie cũng phải chạy dài. Tôi là...

“Taylor,” tôi gọi khi đứng đằng sau một cô gái cao, tóc vàng đang rào bước chỗ quây sách về thiên nhiên hoang dã. Taylor quay phắt lại, vẻ ngạc nhiên và mất cảnh giác. Miệng mụ trề xuống, mụ đang đối diện với chính mình. Trong thoáng chốc, tôi đã khống chế được mụ.

“Thông minh đấy,” mụ nói, trấn tĩnh thật nhanh như bất cứ Yeerk ly khai nào. “Tuyệt ghê. Có kỹ thuật biến hình Andalite mới cho phép mi thu phục ADN trong khi đang trong lột hình biến à?”

Tôi mỉm cười, nhưng trong lòng thì chột dạ. Tôi đã sơ hở quá đi mất. Nhưng Taylor chắc sẽ không nhận ra đâu. Mụ làm sao biết được toàn bộ câu chuyện, rằng hình hài thật của tôi là điều hâu, rằng tôi không phải là Andalite. Nhưng rồi tôi đã cho mụ biết nhiều hơn dự tính...

Tôi moi óc để kiếm câu đáp cho tốt ráo. Một sự rút lui chiến lược. Tôi ráng tìm lời hâu đối đáp với một tên Yeerk bạo tàn, hung hãn, nhưng lại chỉ tìm được những lời nhẹ nhàng, ít mưu mô và không có sự thù ghét. Taylor đã từng là một đứa trẻ bình thường – giống như tôi hồi ấy...

Nhận ra điều đó khiến tôi cứng rắn hơn, quên đi nỗi bồn chồn đang gặm nhấm bao tử mình.

“Bọn bay không phải là loài duy nhất có những nhà khoa học,” tôi đáp.

Taylor có vẻ chấp nhận lời giải thích này. Chúng tôi bước về phía tiệm cà phê.

Chương 9

Anh học sinh trung học sau quây thu ngân trở mắt nhìn khi thấy hai cô gái đẹp lộng lẫy tiến lại gần.

“Các cô dùng gì?” Anh ta run run hỏi.

“Cà phê rút cafêin,” Taylor nói.

Anh ta quay sang tôi. Tôi mỉm cười làm anh suýt ngã. Thật dễ sợ khi có được sức mạnh như vậy. Tôi thường ở đầu nhận – chiêm ngưỡng các cô gái – chứ chưa bao giờ ở đầu phát. Liệu đó có phải là đặc quyền mà Rachel thường sử dụng? Và chính vì vậy nên nhỏ mới gan lì dữ thế?

“Cà phê đậm. Nhiều kem và đường.”

Taylor quay sang tôi. “Mi dám xúc phạm cơ thể của ta, đồ ăn cỏ bản thủ.”

Anh học sinh tròn mắt lên. “Cỏ hả? Tôi chỉ có thể xay cỏ lúa mì thôi. Đó là tất cả những gì chúng tôi có.”

Taylor lườm anh ta. Tôi cười phá lên. Chúng tôi là hai hình ảnh phản chiếu nhau trong gương, chỉ là hai bản sao hình thức đơn thuần. Tôi sống động còn Taylor thì khô cứng. Không, không hẳn thế. Tôi hài hước còn mẹ thì lạnh lùng như một tấm khiên che. Cả anh học sinh hay bất cứ ai cũng đều thấy vậy...

Chúng tôi mang đồ uống ra bàn và ngồi đối diện nhau. Ba sinh viên đại học ngồi gần đó, nhưng ở ngoài tầm nghe. Cách chừng chín mét, một nhà văn đang say sưa đọc tác phẩm của mình cho một đám đông ngưỡng mộ. Nhạc châu Mỹ Latinh từ loa phóng thanh phát ra rả.

Taylor nắm chặt tách cà phê như thể đang bóp kẻ thù.

“Ta nghĩ mi cần biết chi tiết,” mẹ vào đề.

“Dĩ nhiên.”

“Nghe cho kĩ đây,” mẹ rít lên. “Có một đường ống dẫn khí đốt rất lớn, dài khoảng nửa dặm từ vũng Yeerk ra tới bên ngoài. Bọn ta cần

đào một đường hầm liên thông từ ống dẫn tới vũng.”

“Chi vậy?”

Taylor nổi nóng. “Để cho đường ống vỡ ra chứ làm chi! Để hàng ngàn tấn gas sẽ tuôn vào khu liên hợp vũng Yeerk, nổ tung và sẽ giết tất cả những ai ở đó – bao gồm cả vật chủ lần Yeerk.”

Quả là một kế hoạch kinh tởm. Nó khủng khiếp hơn tôi nghĩ nhiều.

Tôi nhấp một hớp cà phê để ra vẻ tự nhiên. Hai cô gái sinh đôi, nhìn vào cú tương là đang so kè nhau về cuộc hẹn tối hôm qua. “Cái đó mà mi gọi là bước nhảy vọt lên nền dân chủ à? Ta không đồng ý. Mi muốn chấm dứt bạo lực bằng một Big Bang^[3] sao? Mi nghĩ bạo lực sẽ bị triệt tiêu ư?”

“Chắc chắn mi muốn điều kiện mặc cả chứ gì,” Taylor lì xì. “Bọn ta cần phải kiểm soát vũng Yeerk và tung hê Visser Ba. Nếu không có kế hoạch này làm đòn bẩy, nếu Yeerk ly khai cứ đấu tranh ôn hòa, thì bọn ta sẽ bị bọn Yeerk trên quỹ đạo tiêu diệt dần. Nhưng nếu kế hoạch thành công, bọn ta sẽ có vũng Yeerk với vô số con tin. Bọn trên quỹ đạo không thể tấn công vì sợ gây nguy hại đến đồng bọn.”

“Cái đó không bao giờ bùng sạch Yeerk tụi bay được,” tôi đốp chát.

“Này, Yeerk trên quỹ đạo cũng cần phải ăn, phải không nào?” Mụ Taylor quạu quọ. “**Đó chính là mấu chốt.** Trong vòng ba ngày, chúng sẽ cần tia Kandrona. Và rồi chúng buộc phải chấp nhận sự lãnh đạo của Yeerk nổi loạn, nếu muốn sống sót.”

Tôi cố nặn ra vẻ thán phục. Một chút tăng bốc cũng chẳng tổn hại đến cái bản ngã điên cuồng của tên Yeerk này. “Kế hoạch tuyệt vời. Tuy tàn nhẫn đấy nhưng mà tuyệt.”

“Mi rành ta rồi mà, Andalite,” nụ cười quét khắp mặt mụ Taylor.

Nhưng rồi, mặt mụ thất sắc liền. Đôi mắt xanh da trời lập tức ánh lên vẻ tuyệt vọng. Đôi môi hồng hé mở nổi khiếp đảm không thốt nên lời. Một giọng khác sợ sệt, buộc tội, vọng qua chỗ tôi thành tiếng thì thào lạnh băng.

“Đừng nghe,” giọng nói khản nài. “Đừng nghe nó nói.”

Tôi ngây ra khi Taylor quơ tay ngang mặt bàn, hất cái tách xuống sàn nhà. Tiếng đồ gốm gõ vào gạch men nghe khô khốc, tạo nên một sự xâm phạm thô bạo vào bầu không khí tĩnh lặng của chốn sinh hoạt văn hóa này. Nhà văn ngưng đọc chuyện. Những sinh viên ngóc đầu lên. Chỉ có âm nhạc là vẫn tiếp tục.

“Thưa cô, cô có sao không?” Anh học sinh trung học ủa vội đến bên Taylor. Mụ ngồi xồm trên sàn nhà, gục đầu vào cánh tay. Một giây, hai giây trôi qua. Im lặng. Đến giây thứ ba, mụ ngẩng phắt đầu lên.

“Không sao,” mụ nói, và từ từ nhồm ngồi lại ghế. “Lấy cho tôi tách khác.” Mặt mụ lộ vẻ cương quyết và điềm tĩnh trở lại. Tôi biết mình vừa nhìn thấy gì.

Taylor-Yeerk vừa ra một mệnh lệnh sắt đá cho cơ thể vật chủ. Nó không cho phần con người được hành xử độc lập. Không hiểu bằng cách nào, Taylor-cô gái có thể thỏa thuận được với tên Yeerk để cùng nhau chia sẻ cơ thể. Cô gái và tên Yeerk đã hợp tác với nhau cả một quãng thời gian dài, tuy nhiên trong một vài khoảnh khắc, vật chủ vẫn có thể xen vô chiếm quyền kiểm soát. Taylor-cô gái cũng vậy. Chiếm quyền kiểm soát...

Tại sao? Tại sao tên Yeerk chờ tới giờ phút này mới kiểm soát hoàn toàn cô gái? Nó chủ trương tiến tới nền dân chủ và hòa bình cơ mà. Nó đã không lường đến sự phản kháng của vật chủ.

“Có còn hỏi gì nữa không?” Taylor chất vấn tựa hồ không có gì xảy ra. Như thế cuộc đàm thoại chưa hề bị ngắt quãng bởi sự xáo trộn đa tính cách của Yeerk.

“Ừm,” tôi nói. “Vấn đề thứ nhất. Khí đốt mà nổ theo như kế hoạch của mi thì, cả vùng Yeerk lẫn thành phố bên trên cũng sụp đổ luôn. Tai họa này sẽ tàn phá tất cả mọi thứ trong phạm vi nhiều dặm.”

“Những đồng minh của ta sẽ chăm lo trạm bơm khí,” Taylor từ tốn đáp. “Lượng khí thoát ra sẽ được kiểm tra cẩn thận. Vùng Yeerk sẽ không sụp.”

“Tốt. Vấn đề thứ hai. Mi tính đi xuyên đường hầm trong lòng đất như thế nào, từ ống dẫn tới vùng à?”

“Ta không đi mà mi đi.”

“Thật lố bịch,” tôi cười lớn. “Chẳng con thú Trái đất hay lốt hình biến nào có thể làm nổi khối lượng công việc ngần ấy trong vòng một tuần. Ngay cả một tuần nó cũng chỉ coi được một đường hầm nhỏ tí, không đủ để dẫn khi đột đi qua nữa là...”

“Chính vì vậy mà ta đã chọn cho mi một lốt biến hình có thể làm xong trong vài giờ, chứ không phải vài ngày **hay vài tuần**.” Mũi Taylor cong lên nụ cười quý quái. “Mi luôn đánh giá thấp ta, Andalite.”

“Lốt hình biến nào?” Tôi hỏi. Mũi Taylor quăn mấy ngón tay giả quanh cánh tay và bóp mạnh.

“Ta có một vật mà sẽ tạo nên đường hầm chu vi cỡ đường ống.”

“Lốt hình biến nào?” Tôi nhắc lại.

“Taxxon, bạn Andalite à. Taxxon!”

Chương 10

“Mụ ta có điên không vậy?” Marco la léch chéch. Cậu ấy đã giật mũ trượt tuyết và kính mát ra, nhưng vẫn còn quàng headphone quanh cổ.

“Điên nặng nữa là khác, lần chạm trán vừa qua đã khẳng định điều đó,” chú Ax bày tỏ. Chú vừa mới từ lột mòng biển trở về dạng Andalite, rồi lại thành anh bạn đẹp trai ở trong thùng rác bụi đằng sau tiệm sách.

“Taxxon á, thà biến thành vi khuẩn E. coli^[4] còn hơn. Nếu không thì biến thành kiến vẫn còn tốt chán.”

“Taxxon thì sao nhỉ?” Jake trầm ngâm. “Ngu muội, bị điều khiển và đoi trườn miên.”

“Ai mà biết?” Rachel bực bội. Trong lúc hoàn hình từ mèo và trở lại nhập bọn với tụi tôi, nhỏ đã kịp ghé vào tiệm *Lỗ Hồng* mua vài chiếc áo T-shirt. Nhỏ đừng hòng chịu lời thôi, lụm thuộm. “Nhưng mình có thể xoay sở được. Mình sẽ tham gia.”

“Oa.” Cassie giơ một cánh tay lên. “Gượm đã. Ai nói là chúng ta sẽ làm vụ này chứ?”

Tôi hoàn hình trong toa-lét của tiệm *Biên Giới*, biến hình thành cậu bé Tobias và thay bộ đồ Jake giấu trong thùng rác. Xong, tôi băng qua đường tới khu thương xá, ngồi ở quầy thực phẩm và lắng nghe bọn bạn thảo luận.

“Khi nào thì tụi mình cần trả lời mụ?” Jake hỏi tôi.

“Nếu chúng ta tới trạm khí đốt vào tối nay tức là nhận lời rồi...”

“Cho tui biết đi,” Marco quay quay cọng rơm giữa lòng bàn tay. “Taxxon đa số là đám vật chủ tự nguyện của bọn Yeerk. Vậy thì tại sao mụ Taylor lại không yêu cầu bọn đồng đảng Taxxon làm việc đào bới đó?”

Tôi giải thích. “Mụ nói Yeerk chỉ kiểm soát được một phần cơ thể

vật chủ Taxxon thôi. Không thể kiềm chế được cơn đói và nỗi thúc giục phải ăn thịt đồng loại của nó. Vật chủ Taxxon thường được phân chia cho Yeerk cấp thấp, và chẳng bao lâu sau, chúng là Taxxon nhiều hơn Yeerk.”

“Nhưng tui thấy Taxxon nhận và thực hiện mệnh lệnh mà,” Marco không chịu. “Chúng còn lái chiếc Con Rệp để...”

“Đúng. Nhưng chẳng ai lại tin tưởng Taxxon để lôi kéo chúng vào một âm mưu nào đó. Ai dám tin cây thứ có thể bán tất cả chỉ vì một mẫu thịt chứ? Và lại hầu hết đồng minh của mẹ Taylor đều là đám Mượn xác-Người,” tôi thêm.

Chú Ax can thiệp. “Tôi từng nghe nói: việc kiểm soát lối hình biến Taxxon giống như là đối mặt với sự cám dỗ cực kỳ. Ta càng cưỡng lại thì nó càng trở nên mạnh mẽ, cho đến khi nó đẩy ta xa rời ý nghĩ có thể kiểm soát và ý thức được. Ta sẽ hoàn toàn chìm đắm trong bản năng gốc của Taxxon.”

“Vậy sao? Thế thì tui còn chờ gì nữa đây?” Marco từng từng nói. “Tui tòng quân! Cả một đội quân những tên Yeerk lạnh lùng, ham hố quyền lực hồng thể kiểm soát được bọn Taxxon. Lo gì chứ. Cậu nhóc lùn chún đã từng nhận điểm B trừ môn thể dục sẽ hồng gặp chút rắc rối nào hết.”

Rachel nói móc. “Bồ đã từng nhận điểm B trừ môn thể dục á?”

Marco đảo tròn mắt về châu bậu. “Bà con ơi, nếu Yeerk không thể điều khiển được Taxxon thì làm sao tui mình khống chế được nó?”

“Mẹ Taylor bảo chúng ta chỉ phải ở trong lối hình đó một lát thôi,” tôi nói, cảm thấy mình như là tùy viên hay báo chí hay đồng lõa của mẹ vậy. **Thật là kỳ quặc.** “Và mỗi lần chỉ một đứa biến hình thôi để đề phòng những hành vi vượt tầm kiểm soát.”

Jake nhăn trán. Marco có vẻ nghi ngờ. Cassie tối sầm mắt lại với những ý nghĩ nghiêm trọng. **Tất cả tui tôi cần phải suy nghĩ cho thật kĩ.** Chú Ax muốn ăn nên Marco và Jake xung phong đi mua.

Cassie, Rachel và chú Ax ngồi thỉnh lặng. Tôi nhìn quanh. Hôm nay là thứ Sáu nên quầy thực phẩm đông nghẹt. Những con người bình

thường bận rộn với những cuộc sống thường nhật – tuyệt diệu, vô vị hay nhàm chán. Tất cả họ – cha mẹ, con cái, ông bà – đều đại diện cho những thứ mà vì chúng, tụi tôi chiến đấu. [Loài người.](#)

Marco quay lại, đặt phần bánh xèo cho tôi và phần bánh quế cho chú Ax lên bàn. Tôi không đói và không quen ăn uống ở nơi đây nhóc người thế này, vì nó rất khác với cuộc sống điều hòa. Là điều hòa, bạn sẽ bất an khi không thể ăn trong yên tĩnh – tức là con gì đó sẽ sà xuống và đánh cướp bữa tối của bạn, hoặc kẻ nào đó sẽ xông vào ăn bạn luôn...

Jake trở về với một khay nhựa đựng hai chiếc hamburger, một bánh sandwich rau, ba bọc khoai tây chiên, và ba cái ly.

“Cassie, bánh sandwich rau và soda cam,” Jake nói và đặt trước mặt nhỏ cái ly và bánh sandwich. “Rachel, 7-up và mình, Coke.” Cậu ấy ngồi xuống. “Nào, chúng ta nói tới đâu rồi?”

“Theo mình thì,” Rachel hăng hái nói, miệng phồng bánh. “Tiêu hủy vũng Yeerk cũng tốt. Đó là cơ hội tụi mình đang trông chờ. Có thể là bước khởi đầu cho sự kết thúc.” Nhỏ ngưng lại một chút để nuốt. “Hãy đá đít bọn Yeerk.”

“Tôi đồng ý với Rachel,” chú Ax nói, bỏ cái túi Radio Shack chú ấy vừa mới bôi tung ra, để với tay qua món hàu. “Về mặt chiến lược mà nói thì đây là một cơ hội thú vị. Mặc dù rất liều lĩnh.”

Jake nhìn tôi và gật đầu khích lệ.

“Nên nhớ, mụ ta không đáng tin,” tôi nhắc nhở. “Mụ...” tôi ngừng. Bọn bạn châu đầu vào nhìn tôi, cố tỏ ra lịch sự. Như khi ở trong chuồng thú tụi nó hay ráng kiên nhẫn đợi tôi nói hết, không hề cắt ngang hay buông lời chế giễu.

Cuộc gặp vừa rồi ở tiệm sách chứng tỏ cho tụi nó rằng tôi đã vượt qua nỗi sợ, rằng tôi đã xoay sở tốt và không phải là đứa bạc nhược.

Tôi cũng cố tỏ ra là không việc gì phải lo âu hay nghi ngờ. “Thậm chí nếu mụ không đề nghị, thì việc của chúng ta chỉ làm cho mụ thêm đói quyền lực. Mấy bồ có thể tin chắc: không phải đột nhiên mụ thay đổi trái tim đâu, nên dân chủ chỉ là chiêu bài màu mè.”

“Chính xác,” Marco nhận xét. “Một xã hội Yeerk tự do? Để tui nghĩ lấy hơi cái đã. Hãy tưởng tượng kịch bản này nhá. Mọi người chăm chút tự do cho tui sẽ đều được tặng một con sên nhót nhầy, mềm uột chui vào não. Ui chao.”

“Rồi rồi,” Jake cắt ngang. “Tụi mình đồng ý là không thể tin cậy Taylor. Marco và Tobias đã thấy mục đánh mất điều đó ở tiệm *Biên Giới*. Rõ ràng mục ta đang gặp rắc rối gì đó. Nhưng cho dù kỳ quái đến đâu, mình nghĩ chúng ta nên đồng ý rằng việc này là một trong những phi vụ quan trọng nhất của hội.”

Chương 11

Cả bọn nín khe. Một sự im lặng đồng ý.

Ngoại trừ Cassie. Mắt mở lớn, nhỏ dộm đứng lên. “Mấy bồ chẳng nghĩ thấu đáo gì cả,” nhỏ cao giọng đến mức những người lớn quanh đó quay qua nhìn.

“Suýt.”

“Mình sai rồi,” nhỏ lắc đầu rồi hạ giọng. “Mình không muốn phán quyết mấy bồ. Nhưng mà mấy bồ nói đến tai họa và nguy hiểm mà tỉnh rụi như đang chơi video game vậy. Mấy bồ có nhớ chúng ta tham chiến là để giữ gìn cuộc sống trên Trái đất này không?”

Jake đặt tay lên vai Cassie và nhẹ nhàng kéo nhỏ ngồi xuống. Cả bọn im lặng. Cassie lại tiếp tục nói, nhỏ nhỏ nhưng hùng hồn.

“Có ai trong mấy bồ chịu nghĩ kỹ rằng chúng ta sẽ phải chịu trách nhiệm cho cái chết của hàng trăm, thậm chí hàng ngàn người không? Họ vốn đang phải chịu đựng một số phận đen tối không thể tưởng tượng được rồi. Có ai để ý rằng chúng ta sẽ giết hàng ngàn Yeerk cùng với họ không?”

“Trời đất quỷ thần ơi, bồ nói là chúng ta sẽ giết hàng ngàn tên Yeerks đấy à?” Marco nói, vẻ mặt chân thật. “Thiệt... thiệt là hông thể nào tưởng tượng nổi!”

Không ai cười cả.

“Để nhỏ nói hết đã,” Rachel nạt.

“Không phải tất cả bọn họ đều giống Visser Ba,” Cassie tiếp. “Chúng ta đã biết nhiều kẻ bị mượn xác chỉ là những đứa trẻ như tụi mình. Họ không bao giờ được lựa chọn. Cả bọn Yeerk cũng thế – chúng phải tham gia không thì bị triệt tiêu. Họ chẳng biết dựa vào đâu để quyết định cuộc đời mình. Nếu bồ được sinh ra ở đế chế Yeerk, thì bồ tự nhiên phải chiến đấu chống lại Trái đất thôi.”

“Lý luận của bạn rất thú vị,” chú Ax bảo với cái miệng đầy bánh quế. “Nhưng có rất nhiều điều bất nhất giữa những điều bạn nói và

điều bạn làm.” Chú ấy nuốt đánh ực. “Làm sao bạn nói như vậy được trong khi biết mình đã làm gì trong quá khứ?”

“Cái đó khác,” Cassie phản ứng quyết liệt. “Mình không chống lại việc tự vệ. Mình ghét bạo lực, nhưng tự vệ là công bằng trong tất cả mọi xã hội. Không như những kẻ giết người...”

“Sên giết người chứ,” Marco sửa lại.

“Ờ... không giống như những tên Yeerk giết người khi chúng vô phương tự vệ, khi chúng không ở trên chiến trường, khi không có hành vi đe dọa cuộc sống... Không! Tại sao mấy bồ không... không thấy nhỉ?” Cassie ngừng. Tôi cảm thấy sự xúc động tỏa ra hầm hập nơi người nhỏ. “Điều đó... không đúng đắn.”

“Nhưng chúng *đang* đe dọa cuộc sống của chúng ta,” Rachel phản bác. “Không chỉ của chúng ta, mà của tất cả mọi người. *Chỉ bằng chính cái cơ thể sên ký sinh nhóp nhép của chúng.*”

“Ê, tại sao bồ nghĩ đến cái đám ở vũng Yeerk thôi?” Marco xen vào. “Tui đoán chắc chúng còn triển khai những Hoạt động chống phá Trái đất hàng ngày nữa đấy.”

“Đấy, bồ thử nhìn lại lịch sử mà coi, trong Thế chiến thứ hai, chúng ta ném bom các nhà máy, đường xá và đường ray xe lửa. Thậm chí cả các thành phố. Chỉ vì lý do có một ai đó hồng mặc đồng phục hoặc hồng mang vũ khí. Điều ấy hồng có nghĩa là họ đứng ngoài cuộc chiến. Tui biết kế hoạch này rất khó chịu, Cassie à, nhưng tui mình phải nhìn nhận tình hình một cách toàn diện.” Marco nhìn Cassie và chạm nhẹ tay vào vai nhỏ một lần nữa.

“Đúng,” chú Ax nhã nhặn. “Vũng Yeerk là *trung tâm* đầu não và chỉ huy. *Với bọn Yeerk, đó là trung tâm của những hoạt động quân sự. Chúng tái nạp năng lượng ở đó để tiếp tục con đường chinh phục.*”

“Không phải,” Cassie vẫn khẳng định, *giọng nói rành mạch trở lại. Nhỏ nhoài người về phía trước.* “Thế còn thầy Tidwell và những người khác trong phong trào Yeerk hòa bình thì sao? Họ cần tới vũng để nạp dinh dưỡng, nếu không sẽ chết. Với họ chẳng vì mục đích nào khác hơn là ăn uống...”

“Phong trào Yeerk hòa bình chiếm số lượng rất khiêm tốn,” Jake phán lạnh băng. “Chúng ta không thể lo hết cho họ ngoài việc cảnh báo.”

“Không lo cho họ á?” Cassie nhắc lại, sững sờ. “Thế ngộ nhỡ anh Tom của bồ có mặt tại vùng khi ống gas nổ thì sao?”

Jake nhìn xuống tay mình, nói giọng vô cảm. “Đó là một sự hy sinh mà mình đành phải chấp nhận để cứu sống hàng ngàn, hàng triệu người khác.”

“Jake, mình không tin bồ nghĩ như vậy.”

“Bồ phải tin,” Jake nhìn Cassie rồi nhìn tôi. “Hơn nữa, các mối quan hệ cá nhân không đóng vai trò gì cả trong kế hoạch này. Không thể. Vùng Yeerk là mục tiêu. Kết thúc mọi tranh luận. Đây không phải như chuyện ném bom những người vô tội ở khu thương xá vào chiều thứ Sáu...”

Một lần nữa, tôi ngấm nghĩa những người xung quanh mình. Gia đình, những cặp tình nhân, những đứa nhóc. Tất cả đang vui vẻ. Ở đây coi phim, đằng kia gặp bạn bè nói cười, mua sắm quần áo. Họ vừa làm xong việc ở trường và ở văn phòng. Giờ họ đang xả hơi...

Cassie nhìn quanh quây thực phẩm và nhìn Jake.

“Thế hả?” Nhỏ sáng giọng.

Chương 12

Tình hình trở nên phức tạp hơn khi Cassie nói rằng nhỏ không thể tham gia. Nhỏ quyết định đứng ngoài phi vụ này. Tôi tán phục về cương quyết của nhỏ, đến độ cũng suy nghĩ đến chuyện rút lui.

Nhưng nếu thế thì lấy ai coi chừng Taylor? Ai canh chừng những phá hoại ngầm của mẹ? Tôi vẫn chưa thực sự hiểu tại sao và như thế nào mà mình lại là đứa hợp lý nhất cho nhiệm vụ này. Nhưng tôi quyết định làm.

Xăm tối hôm đó, chú Ax và tôi – một con cú và một điều hâu đuôi đỏ – cùng nhau bay vào trời đêm, quan sát nơi tụi tôi sẽ đáp xuống. Tụi tôi muốn chắc chắn là cả bọn không chui đầu vào bẫy. Trạm khí đốt lọt vào tầm ngắm.

<Bờ biển xem ra an toàn,> chú Ax nói. <Tại sao con người cứ thích dùng hình ảnh “bờ biển” trong những tình huống hiểm nghèo nhỉ?>

<Cháu không biết nữa,> tôi đáp. <Cháu nghĩ đó chỉ là một cách nói thôi.>

Trong phạm vi nửa dặm xung quanh trạm khí đốt, chẳng có gì ngoài cây cối và bụi rậm. Tôi sà xuống, kiểm tra một chiếc xe thùng bỏ hoang cách trạm vài chục mét. Không một dấu hiệu nào chứng tỏ có một đội quân Hork-Bajir phục sẵn trong đó.

Trạm khí đốt rất nhỏ, chỉ là một tòa nhà hình vuông cỡ một căn nhà bình thường, nhưng đèn điện bảo vệ thấp sáng trưng y như sân vận động trong buổi thi đấu bóng chày ban đêm. Ánh sáng khiến cho nhỡn lực điều hâu của tôi tăng lên cỡ thị lực cú, giúp tôi có thể thấy được một mê hồn trận những đường ống.

Tụi tôi đáp xuống đằng sau một hàng bụi rậm. Thật khó đáp thẳng xuống đất, cho nên phải kiểm cái gì đó cho móng vuốt bấu vào. Tôi hơi trượt ngang. Chú Ax theo sau.

<Chú Ax à, cháu nghĩ là hành động bây giờ hoặc không bao giờ nữa – và, khỉ thật, cháu ước gì có thể chọn về không bao giờ đó,> tôi lầm

xâm.

Tôi biến hình còn chú Ax hoàn hình. Hai người Andalite lông xanh giống in hết nhau bung ra khỏi bụi rậm. Tôi cảm thấy bản năng của người Andalite – mạnh mẽ và lạnh lẹn - trỗi lên. Một tâm trí sáng khoái. Tôi thích cái lối cảm nhận của người Andalite: mạnh mẽ và linh lợi, một trí óc tập trung mà lại rất sáng khoái, một sự lạc quan không nao núng, không do dự, một sự lạc quan thật là vô giá mỗi khi phải đối mặt với những thứ xấu xa trần trụi.

Xong xuôi, chú Ax tiến lại gần, đưa mắt chính ngắm nghía tôi, mắt cuống vẫn dòm chừng xung quanh. Rồi đột nhiên lưỡi dao đuôi của chú Ax vung lên và sượt qua lớp lông xanh vàng trên ngực tôi.

<Hây, cẩn thận chứ! Chú làm gì thế?>

<Chú gọt bớt vài phần lông của cháu í mà. Người Andalite gọi là “*unschweet*”. Chú nghĩ loài người gọi là cắt tóc. Chú phải làm sao cho cháu không có vẻ là bản sao y chang của chú.>

<Tốt,> tôi bảo. <Nhưng mà cẩn thận không thì dao bén khó lường đấy.>

<Khi chiến binh Andalite bị khiển trách vì tư cách đạo đức,> chú Ax giảng giải, <thì sĩ quan cấp cao sẽ lấy đi một ít lông của anh ta, để anh ta nhớ mãi sự vi phạm đó. Trong nghi thức *unschweet*, người làm sai không bị phạt theo như cách thông thường. Anh ta luôn luôn phải sống với sự nhắc nhở về lỗi lầm của mình và với sự xem xét của những người ngang hàng. Đến khi lông mọc như cũ, anh ta mới lấy lại được sự kính trọng. Lúc đó biến cố sẽ bị quên lãng, và người chiến binh lại trong sạch...>

<Trước đây cháu đã từng có vài lần đi cắt tóc và kết quả là xấu tệ nhưng cháu chưa bao giờ biết tên gọi của những kiểu tóc đó. Vậy chú Ax, cháu đáng bị *unschweet* lắm sao?>

<Không,> chú Ax đáp. <Nhưng đó là lý do duy nhất để cắt lông. Xin lỗi nha.>

<Lý do hay quá há! Thôi, không nói tới chuyện này nữa.>

Chúng tôi thận trọng đi về phía trạm khí đốt, tránh xa ánh đèn và

ngó chừng đằng sau bằng mắt cuống. Một hàng rào cao có kềm gai trên đỉnh bao quanh lấy tòa nhà, nhưng cổng sau vẫn mở một khoảng. Có ai đó đang chờ chúng tôi.

Tôi chỉ ngón tay mềm mại về phía cổng.

Chú Ax bước rào lên trước. Bằng một động tác uyển chuyển, chúng tôi lách qua cổng, lẫn vội vào bóng tối do bức tường đổ xuống.

“Chào các chàng trai.”

Mặt Taylor hiện ra chẳng biết từ đâu. Một hình người sạm màu với giọng nói làm tôi rợn sống lưng.

“Rất hân hạnh được gặp bọn mi. Bọn ta đang chờ...”

Hóa ra, mụ đã ở đây suốt. Tôi không thể tin nổi. Chúng tôi đã rất cẩn thận mà. Làm sao có thể bỏ sót mụ nhỉ?

Mụ Taylor mặc áo choàng da sạm màu, trùm kín từ đầu tới chân. Đôi bốt cao tới tận đầu gối. Mái tóc dài màu vàng tém bên trong áo khoác dựng cao cổ. Đó là một hình ảnh mới. Không còn bóng dáng một siêu người mẫu, chỉ còn là một người lính. Chúng tôi dòm mụ trân trân.

“Đừng có nhìn thao láo thế chứ. Ta có mặt ở đây để chuyển giao cho bọn mi một món quà,” mụ khinh khỉnh nói. “Ta biết cả hai tụi bay thích Taxxon lắm. Ta đã tìm một con thật to mập – để tỏ ra đánh giá đúng mực sự giúp đỡ của bọn bay. Đi theo ta.”

Mụ biệt dạng vào trạm khí đốt. Chú Ax đi theo mụ. Tôi theo sau chú Ax.

Chúng tôi phải cúi xuống tránh những ống dẫn. Tiếng ồn không thể chịu nổi, cứ xúng xẻng liên hồi, khiến tôi nhức cả đầu. Taylor xuống một cái thang kim loại ọp ẹp, vào tầng hầm. Chúng tôi đi theo, bước cẩn thận trên bề mặt trơn láng.

Dưới cầu thang tối om, đường ống ít hơn. Taylor dừng lại trong góc và ra hiệu về phía cái tay cầm lò ra khỏi sàn nhà xi măng láng. Rồi mụ lùi lại, dựa vào tường và khoanh tay trước ngực.

“Nó ở trong đó đó.”

Chú Ax và tôi nghỉ ngơi. Tay cầm này gắn vào một phiến đá lớn ở dưới sàn nhà.

<Thế đó,> tôi bảo chú Ax, cố quên mình đang ở chung phòng với con quái vật, kẻ nhất quyết phá hoại chút yên bình trong tâm trí mà tôi từng có. Tôi cúi xuống, dang bàn tay Andalite nắm lấy tay cầm. Nó không nhúc nhích.

<Để chú giúp cho,> chú Ax nói. Chúng tôi cùng kéo hết sức. Phiến đá nhoi lên khỏi sàn. Chúng tôi chặt vật gạt nó qua một bên.

Một tiếng khè từ bên dưới vọng lên khiến cả hai chú cháu tôi cùng nhảy dựng.

“Trời đất,” Taylor khoái chí. “Tụi bay mà cũng sợ hả?”

<Chúng tôi không sợ,> chú Ax lạnh lùng đáp. <Chúng tôi cẩn thận.> Chú tiến tới chỗ cái lỗ và nhìn xuống. <Tôi không thấy có dấu hiệu của Taxxon.>

Taylor nghiêng cái đầu qua bên và nhìn chú Ax một cách châm biếm. “Thế thì vào mà bắt nó, đồ ngu.”

Chương 13

Cái lỗ tối mù. Tôi ước lượng đáy lỗ cách mặt sàn chừng ba mét, hình như hơi khum khum – xem ra là một xe bồn hay bể chứa nhiên liệu cũ.

Nhảy vào cái bồn tối như hũ nút, với con Taxxon đang háo hức chờ ăn thịt mình như thế này quả là điều ngu ngốc cuối cùng mà người ta phải làm...

Lần này cũng vẫn chú Ax dẫn đường. Nếu không phải là can đảm thì cũng là một màn trình diễn đẹp.

<Đường xuống sâu lắm đấy, Tobias,> chú ấy gọi từ bên dưới. <Phải hơi cong đầu gối xuống để khỏi bị cụng đầu.>

Taylor nhìn tôi soi mói, gương mặt xinh đẹp của mục đeo vẻ khinh mạn cố hữu. Không thể để mục thấy mình sợ sệt, **tôi nhún bốn vó nhảy qua thành bồn và cẳng người chuẩn bị tiếp đất.**

RẦẦẦMM!

Móng guốc tôi đục mạnh vào nền xi măng. Bóng tối ẩm ướt bao bọc. Tôi chỉ có thể cảm thấy chú Ax đang ở bên cạnh.

<Nó đâu rồi?> Tôi hỏi. <Ngộ nhớ không có Taxxon gì hết? Lỗ đây là cái bẫy thì sao?> Tôi nghĩ tới bọn bạn đang chờ bên ngoài, núp trong những lối hình biến khác nhau, sẵn sàng phong tỏa nơi này nếu chúng tôi gặp rắc rối. Nhưng phải mất bao lâu tụi nó mới vào tới đây? Tôi nhìn lên, tưởng tượng miệng bồn bị niêm lại. Nhưng rồi nhớ ra là Taylor không thể khiêng nắp cống một mình.

Không chừng mục có thể? Cánh tay giả của mục mạnh cỡ nào ta?

Mà thôi, cũng chẳng quan trọng gì. Chú Ax và tôi sẽ kiểm soát lối hình nào đó để thoát ra. Tôi cố tự trấn an mình, nhưng tim vẫn đập thùm thụp. Chúng tôi nhìn trừng trừng vào bóng tối, tìm tên Taxxon.

Phải tìm ra nó trước khi nó tìm ra chúng tôi.

Chú Ax tiến lên trước và biến mất. Tôi căng mắt dõi theo, thấy cái

bóng chú ấy động đậy bên phải mình.

<Aahhhh!>

Tôi cảm thấy đau nhói nơi cánh tay.

<Chú Ax!> Tôi la lên.

Tên Taxxon đang cắn xé điên cuồng. Hàng ngàn cái răng như lưỡi dao cạo lạng lóc thịt và cơ bắp tôi. Nó không định cắt cánh tay tôi để làm món ăn chơi, mà cấm phập nguyên quai hàm sắt, muốn lôi tôi vào luôn, cho gần bao tử hơn.

Tôi vùng đuôi, nhưng mất thăng bằng vì sàn nhà cong lằng. Móng guốc tôi trượt ngang như vũ điệu si-lô. Những con mắt đỏ ngầu chỉ còn cách tôi vài phân...

Tôi quăng lưỡi dao đuôi, chém vào bóng tối. Hụt! Lực quai hàm của con Taxxon dứt mất cánh tay tôi!

<Chú Ax!> Tôi gào lên.

PHẬTẬP!

Đồng răng sắt rút ra. Tôi lao đảo lùi lại, cầm chặt lấy cánh tay bị phạc, đầu óc choáng váng.

<Nhanh lên,> chú Ax giục. <Chúng ta phải mau lên. Chú e rằng mình đã làm tên Taxxon bị thương nặng.>

Cơn đau chỗ cánh tay còn lại khiến tôi cảm thấy u mê, lú lẫn. Tôi cảm thấy cái gì đó ướt ướt, lây nhầy dưới móng guốc. Chất hôi thối trong người con Taxxon ục ra, tràn be bét sàn bồn.

Tôi cúi xuống, đưa bàn tay lành lặn ra chạm vào con Taxxon. Cái sườn mềm nhũn của nó lạch huých lên xuống khi cố sức thở. Đúng, nó sắp tiêu rồi.

Tôi thấy chú Ax trong ánh sáng lơ mờ. Chú đã thu phục xong con Taxxon. Tôi bắt đầu hoàn hình. Vừa hoàn tất sự thay đổi, tôi liền giương móng vuốt ra, ị vào thớ thịt Taxxon góm ghiếc.

Tôi thấy rõ sự sống đang rò rỉ khỏi cơ thể Taxxon. Và những nếp mô mạch Taxxon gập lại, xếp xuống như quả bóng xì. Tôi tập trung thu phục ADN của nó.

Thường thì tôi chẳng cảm thấy gì ở con thú đang bị hấp thụ. Nhưng lần này, tôi chộn chạo cảm thấy gì đó – dữ tợn, có vẻ như đang giận điên lên...

Thu phục xong ADN của con Taxxon, tôi nhận ra ngay bên trong mình có điều gì đó tôi chưa từng bao giờ biết. Phải chăng đó chỉ là trí não một nhòai đang làm việc? Có thật ADN đang la hét trong tôi ở cấp độ siêu thanh là thứ vô cùng kinh khủng và rất nguy hiểm không?

Một sự tra tấn lan tỏa khắp cơ thể Taxxon, từ đầu tới đuôi và từ đuôi ngược trở lên. Nó lúc lắc, giật cục một cái rồi im re luôn.

Tôi biết bây giờ nó chỉ còn sống bên trong chú Ax và tôi.

Chương 14

<Bảo đảm vừa khít giò,> giọng truyền của Marco chào đón tôi từ xa chín chục mét. Cậu ấy đang bay và cũng trễ như tôi. Bình minh ló dạng. Cả hai tụi tôi đập cánh trời chết để đừng bị rị xuống.

<Thường thức bữa điểm tâm trong khi bọn này chuẩn bị làm việc à?
> Marco tiếp.

Bữa sáng là lý do khiến tôi trễ nải. Sáng nay đồng cỏ im ắng khác thường. Chẳng thấy chuột đồng đâu cả. Coi bộ báo trước điềm dữ đây. Cứ như lũ mồi đều biết tốt hơn hết hãy ở rịt trong hang vậy.

Đói meo! Ngay lúc đó, tôi phát hiện ra một con sóc xám. Nó bự hơn tôi, nhưng mặc, thức ăn là tất cả những gì tôi nghĩ tới. Trong thế giới của tôi, đói bụng không có nghĩa là leo lên xe hơi và thẳng tiến tiệm *Chuông Bánh Xèo*, mà nó có thể dẫn đến cái chết.

Tôi bất ngờ nhào xuống, móng vuốt xòe ra. Con sóc nặng hơn tôi nghĩ nhiều. Nó cào cẳng tôi, khiến tôi chúi nhủi xuống đất và phải gồng chặt, và đập cánh như điên cách mặt đất vài mét để vút lên không. Nhưng răng sóc bập vào cẳng tôi đau thốn óc. Tôi nhả móng vuốt ra và để vuột mất bữa sáng của mình.

<Có đũa trong tụi mình phải làm việc cật lực mới có cái ăn,> tôi bảo Marco. <Chứ đâu như bồ lấy sẵn món Pop-Tart trong lò là xong.>

Tôi nhẹ nhàng đáp xuống một cành cây. Marco đã hoàn hình. Bọn bạn tụ tập cách đó một quãng. Chú Ax đang trốn trong đám cỏ rậm, dán mắt theo dõi trạm khí đốt.

Jake đã thay đổi kế hoạch về Taylor vào phút chót. Cậu ấy không muốn có mặt mù khi chúng tôi đào, rủi lỡ phải trưng bày hình hài thật khi hoàn hình thì sao.

Vì vậy, để giảm mỗi nguy hiểm, Jake yêu cầu Taylor – qua e-mail – lánh xa chỗ đào, hay trạm khí đốt, trong phạm vi một dặm trước 8 giờ sáng. Nếu không các thỏa thuận sẽ bị phá vỡ...

Taylor đồng ý điều kiện của Jake cái rụp. Về hăm hờ của mù khiến

tôi ngại ngần, nhưng không thô lỗ với bọn bạn – tôi nghĩ đó chỉ là do thần kinh bất an thôi.

Cái nắp lỗ cống ở gần nơi bọn bạn tôi đứng bị cát che lấp một phần, và lòi lên mặt đất chừng năm ba phân. Chỗ này khó bị nhìn thấy. Tuy không xa trạm khí đốt nhưng lại được cây cối và bụi rậm che khuất bốn bên. Taylor biết mình đang làm gì mà.

Nắp cống nằm trong ngõ cụt, bên lề một lối mòn rải đá nhưng chưa lát đường. Nền xi măng được xây nên rồi nén chặt đá bên dưới, chuẩn bị sẵn sàng cho việc rải nhựa đường. Nó đã ở trong tình trạng này lâu lắm rồi. Người ta dự tính xây một khu công nghiệp mới ở đây. Nhưng cư dân địa phương không muốn ồn ào và xe cộ qua lại tấp nập, cho nên việc thi công tạm thời ngưng trệ, để lại những nắp cống, đường dây điện và đủ thứ khác.

“Tobias! Móng vuốt trái của bồ chảy máu kìa,” Rachel ồ lên.

Mới đầu tôi chẳng trả lời. Chẳng việc gì phải giải thích cả. Nhưng sự quan tâm của Rachel rất thành thật, nếu phốt lò nhỏ là không công bằng.

<Đôi khi *bữa sáng* cũng cắn lại mình mà,> tôi đáp nhẹ.

“Thì như bồ nói đấy,” Marco nhảy vào. “Tui đang nhìn vào lò coi món Pop-Tart xong chưa thì ầm... cái bánh nảy ra và văng trúng mắt tui.”

<Mình không sao đâu,> tôi nói với Rachel.

“Đưa mình coi nào,” Cassie dịu dàng nói. Nhỏ vẫn chưa thông phi vụ này, nhưng cũng muốn biết tại tôi đào ở đâu... Trong trường hợp tại tôi không trở về...

Sự có mặt của Cassie gây hoang mang nhiều hơn là làm an lòng, có lẽ không chỉ riêng với tôi. Nhỏ không đến để chúc may mắn. Mặc dù Jake luôn để cả bọn lựa chọn, nhưng rất hiếm khi có một đứa quyết định không tham gia...

“Tobias, bồ nên biến hình để chữa lành vết xước,” Jake bảo. “Mình nghĩ bồ sẽ đi trước đấy.”

Tôi đi trước ư? Điều này quăng tôi về lại thực tại tôi đang cố trốn

tránh. Tôi không ham làm điều mình sắp làm, cũng chẳng ưa con vật tôi sẽ biến thành.

<Bây giờ là 7:50,> chú Ax đứng đình bước ra khỏi bụi rậm và dừng lại bên Jake. <Trạm khí đốt vắng người, Hoàng tử Jake. Chúng ta nên bắt đầu đào đi.>

Chú đeo chiếc đồng hồ hiệu Timex Triathlon ở mắt cá chân trước – do chính tay Rachel chọn – phòng trường hợp đồng hồ sinh học của chú bị xáo trộn bởi sức mạnh của lốt Taxxon. Hai chú cháu tôi sẽ thay phiên nhau đeo khi ở dạng Andalite.

Chú Ax đình đặc lại bên nắp cống, chọc mũi dao đuôi vào cái lỗ nhỏ. Như chiếc xà beng, chỉ với cái ngoáy đuôi, chú hất tung nắp cống thép nặng hai mươi lăm ký lên không. Nó bay lảo đảo rồi đáp xuống cách chân Jake chừng một tấc.

“Nhẹ ghê,” Jake trầm trồ. “Bồ nên làm việc cho Hội đồng thành phố.”

Từ cành cây tôi sà xuống miệng cống, thấy rõ đáy cống sâu chừng hai mét rưỡi là một hốc buồng hình lăng trụ.

<Tốt hơn, hãy để mình xuống dưới đó rồi mới biến hình,> tôi bảo. “Mình hông chịu trách nhiệm cho việc ai đó ới hết bữa sáng ra đâu.>

Tôi nhảy qua lỗ, lao vào màn tối, xòe cánh từ từ để rơi xuống chậm chậm. Điều hâu thật không bao giờ chui vào nơi chật chội như thế này. Tôi cảm thấy mỗi lo lắng của loài thú ăn thịt dâng lên khi tôi đáp êm ru trên mặt xi măng cong.

“Cứ thư thả Tobias,” Jake động viên. “Nếu có rắc rối gì thì có tụi mình ở đây.”

<Nên nhớ, cháu không thể kiểm soát được nó như những lốt hình biến khác,> chú Ax dặn dò. <Nó sẽ áp đảo, lấn lướt đấy. Những người Andalite sử dụng thành công lốt Taxxon nói: đó là việc trở thành con vật đầy bản năng, đầy năng lượng bạo động. Nó không thể bị chế ngự hay ngăn lại. Cháu đừng cố điều khiển nó. Cứ sử dụng chứ đừng khống chế nó.>

“Mình đang ở đây nè, Tobias,” Rachel khuyến khích.

“Cẩn thận,” Cassie bảo. “Mình sẽ gặp lại mấy bồ sau nha.”

“Tobias...” Jake định nói gì đó.

<Mình xoay sở được mà,> tôi bảo, tự cam đoan với mình y như đang hứa với tụi bạn. <Mình làm được cho coi.>

Chương 15

Tôi nhắm mắt lại, tập trung vào ADN Taxxon. Sự thay đổi đến ngay tức khắc. **Không cần phải tập trung trí não thêm nữa.** Xung lượng cứ thế cuốn đi, như hòn đá lăn xuống đồi dốc.

Ríííííííííí...

Tôi cảm thấy xương vỡ nứt ra. Không, tan chảy chứ. Tất cả những phần cứng trong cơ thể tôi – móng vuốt, mỏ, cọng lông – đều mềm nhũn và hóa lỏng. Thường khi biến hình thì bộ khung của các cơ quan nội tạng hình thành, đằng này lại khác. Tất cả mọi thứ tan nhão ra, rồi đặc keo lại thành một cục bùi nhùi gôm giếc.

Tôi vập mặt xuống nền xi măng khi cẳng chân nhũn ra, biến mất. Rồi lại bị nâng lên khi một trăm chân phụ hình nón thò ra khỏi cái bụng mềm ẻo. Một con sâu đang định hình, dài và không có khung đỡ.

Thị lực tinh tường của điều hâu lui dần. Tựa như lái xe dưới trời mưa mà không bật bộ phận gạt nước. Rồi cái mờ mờ đổi thành...

Trời! Hàng ngàn mảnh vụn bao quanh tôi. Những mảnh hình ảnh như kính vạn hoa với những rìa cạnh nhấp nhò.

Tôi biết Taxxon có mắt ghép như ruồi. Mỗi con mắt đỏ ké thật sự chứa cả ngàn con mắt nhỏ, mỗi con mắt nhỏ quét một phần thế giới tí xíu. Tôi không biết trí não Taxxon có đủ phức tạp, tinh vi để nối kết tất cả những phần đó vào với nhau hay không.

Cái miệng hiện ra cuối cùng. Là trung tâm sự tồn tại của Taxxon.

Sự thay đổi ngưng. Ngay tức thì, tôi cảm thấy như có sóng thủy triều tràn vào bờ, không sao ngăn lại được.

Đó là cơn đói khủng khiếp, đói không thể chịu nổi. Đói tuyệt vọng, có thể ngốn ngẫu mọi thứ. Nó tự động nổi cuồn cuộn, cứ như tôi chưa từng bao giờ hiện hữu. Nó bùng bít tất cả mọi thứ khác.

Tôi ngửi thấy bọn bạn. Biết chính xác tại nó đứng ở đâu trên miệng cống. Nghe thấu cả sự rung động của những bàn chân nện trên đất.

Tôi dài cả ba mét. Đủ dài để bò lên và chui qua miệng lỗ. Tôi nhìn Marco. Tiếp theo, tôi mừng tượng cậu ấy ở trong miệng mình. Tôi dư sức nuốt chừng Jake. Hoặc bự hơn, đóp gọn luôn cả chú Ax...

Cơ thể sâu tròn nắn của tôi nhào lên miệng lỗ, trước khi tôi có thể ngừng lại hay suy nghĩ. Cái mùi thịt thật hấp dẫn. Tâm trí Taxxon đang kêu gào đòi được đáp ứng.

Axít tiêu hóa chảy nhều ra miệng tôi. Cục đầu mềm hương lên miệng lỗ, Jake và Marco nháy thụt lùi trở lại.

Tôi sẽ tọng chúng vào họng. Sẽ xồ lên và ngoạm xé. Marco, Jake, chú Ax và... cả Rachel.

Cơ thể Taxxon của tôi co giật, oằn oại. Ý nghĩ phải có thêm thật nhiều thức ăn làm tôi phát khùng. Nhưng một cái gì đó... một thứ dội trở lại tâm trí tôi, sâu thẳm... bộc phát.

Rachel ư?

Tôi ngừng. Tôi nghe có giọng nhẹ hều, thấp thoáng của một đứa trẻ. Tobias, con người trong tôi, đang đấu tranh cho sự có mặt của mình. Nó ngo nguậy bên dưới vẻ quái quỷ của Taxxon. Thằng bé trong tôi đang kháng cự như điên. *Ngừng lại, nó kêu thét. Ngừng lại, ngừng lại!*

Nếu bảo tôi đã lấy lại được quyền kiểm soát là nói láo – như kiểu bảo rằng thuyền trưởng có thể chế ngự được cơn bão vậy. Nhưng dù sao tôi cũng lái được cơ thể Taxxon tránh xa các hội viên Animorphs.

Thật không thể đè nén hay hạ bớt được cơn đói. Nhưng như chú Ax đã dặn, tôi có thể bắt nó tập trung vào cái khác. Không chính xác là cái gì. Taxxon rất giỏi một điều: đó là ăn.

Thình lình, tôi hụp xuống cạp đất bên thành hố, chỗ đất mà đồng bọn của mụ Taylor đã khoan vào đường ống bê tông. Tôi hướng cơn đói triền miên của Taxxon vào đất. Tôi nuốt chừng đất cát như thể không được ăn cả bốn mươi ngày rồi. Tôi bứt từng miếng to và nuốt trộn nuốt trạo. Cạp và cạp. Sự háu ăn của Taxxon chẳng cách gì thỏa mãn nổi.

Thoáng chốc, tôi đã nói rộng căn buồng ra đáng kể. Những bức tường đất cát đồ rào rào xung quanh khi tôi phóng, ngoạm, nuốt.

Đúng rồi. Tôi ăn nhồm nhoàm với tốc độ vài ký một giây. Tôi là chiếc xe ủi đang rút đi những mảnh đất. Tôi là hệ thống dây chuyền nhiều-trong-một – máy ủi, máy xúc, máy rửa sạch. Tất cả đất cát bỏ đi đều nhồi nhét vào cơ thể Taxxon. Sản phẩm của quy trình này là đồng nhót nhầy, ói ra khỏi cục sâu dày cui, phủ khắp bề mặt đường hầm. Càng lúc đồng nhót càng phát triển, cùng nhịp với vẻ điên cuồng cung phụng cái đói của Taxxon.

“Tobias? Ugh! Trời ơi, cái mùi gì vậy trời?” Giọng Jake vọng đến làm tôi hơi xao nhãng. “Tobias, ở dưới đó bồ ỉn chứ?”

Tôi mặc kệ nó, cứ cắm cúi ăn – đào, như con giun đất di chuyển để xử lý chất hữu cơ. Có điều, hàng răng sắc bén của tôi tăng tốc quy trình lên gấp triệu lần.

Xem ra Taxxon không hề có hy vọng hài lòng về sự thỏa mãn con đói. Nhất là đất lại chẳng có bổ dưỡng gì. Có khi nó còn giục giã con đói hơn nữa, thúc bách tôi phải ăn, ăn hoài.

“Nhìn Tobias tiến kìa!” Giọng Marco léo nhéo rất gần. Chắc là lọt qua lỗ cống. “Không thể... Ui trời!” Marco thở phì phò, chắc là góm chất nước dãi tôi tiết ra. Cậu ấy lại thở hên hên.

Càng đào lâu, con đói càng điên cuồng. Tôi không tài nào nhận ra cái gì, ngoại trừ việc cắm cúi đào, đói và chết vì kiệt sức.

<Tobias,> Rachel gọi bằng giọng truyền. Nhỏ cũng đã biến hình. Mấy đứa kia chắc là ở đằng sau nhỏ. <Trả lời tụi mình đi. Nói gì đi!>

<Ăn nữa... NỮỮỮAA...!> Tôi gào.

Chương 16

<Tobias, thời gian hết rồi. Nghỉ thôi. Hoàn hình đi.> Jake nhắc nhở giọng lo lắng, và điều đó gọi cho tôi nhớ đến thịt người, càng khiến tôi không thể cưỡng nổi. Tôi phóng lùi lại, trườn qua vũng nhầy nhựa, tiến về phía bên nó. Tôi lao qua lỗ cống, phóng lên mặt đất. Một con sâu trườn bò, khổng lồ, đói meo và tuyệt vọng.

<Ooa!> Jake kêu um.

<Oaaa!> Marco phụ họa.

Đôi mắt ghép của tôi gói trọn hình thù vớ vụn màu xanh của một người Andalite, rồi tới cái khối to đùng của khí đột, gấu xám và những vân vện của cạp.

Không hề có thịt màu hồng. Không có thịt mềm mại!

Tôi cần phải kiểm thịt. Người Andalite ở gần nhất. Tôi ngửi thấy mùi thịt tươi bên dưới lông gã ta. Tôi cũng nhận ra lưỡi dao đuôi, và cảm thấy trí não Taxxon báo động nguy hiểm. Nhưng tiếng báo động mỏng mảnh lắm, gần như không rõ rệt. Ừ thì lưỡi dao đuôi có thể phang tôi ra làm đôi đấy, nhưng tôi cóc cần lưu tâm. Tôi cần phải cẩn xé trước đã!

<Ax, coi chừng!> Jake gào. <Nó xông vào bờ đó. Tobias. Bình tĩnh coi! Hãy kiểm soát lối hình biến.>

Tôi phóng hết tốc lực vào chú Ax. Lao cả thân mình vào chú. Tôi sẽ xô chú ngã kèn ra đất và cắn hàm răng vào da thịt chú.

Nhưng rồi tôi trông thấy một thứ khác. Nó làm cho Taxxon dừng lại, căng chân tê cứng. Taylor! Mụ mặc bộ đồ kaki trùm kín từ đầu tới chân.

Bộ đồ của mụ sẽ tan biến trong mồm tôi thôi. Cái vai màu hồng của mụ đang mời gọi... Tôi phóng về hướng mụ.

“Giỏi thử coi, đồ sâu bọ,” Taylor rít lên và chĩa khẩu tia Nguyệt vào đầu tôi. “Tao sẽ bắn mi ở cấp độ sáu.”

<Mi đã hứa rồi, Yeerk,> chú Ax phản đối. <Mi hứa là không sử dụng quá cấp độ ba mà.>

“VẬY Ừ?” Taylor cười hô hố. “Thế thì thử ngăn ta lại coi. Ta rất mong được nói lời xin lỗi sau khi khử mi.” Giọng mụ hơi trượt đi. Tôi tiếp tục lùng lẫm trườn về phía mụ. “Nhưng nếu mi là đồ hèn như ta từng biết thì mi thà bị kẹt làm *nothlit* Taxxon còn hơn là chết anh dũng.”

Cơn đói Taxxon được pha thêm lòng căm phẫn của loài người. Tôi thấy rõ ràng xông vào ngốn ngấu mụ dễ hơn là nín nhịn nhiều. Thậm chí chết còn dễ hơn là đối phó với một cô gái-Yeerk. Tội nó là quái vật ám ảnh tôi ngày đêm bằng sự ngạo mạn và muốn phô bày uy lực.

Có phải lần ấy ở vùng Yeerk, tôi cũng từng có suy nghĩ như thế này? Sâu thẳm bên dưới cái đói thèm thịt người đến ghê gớm của tên taxxon, trí óc tôi tự vấn bản thân. Có phải tôi đã ở trong lối hình biến quá thời hạn hai giờ đồng hồ vì tôi đã không dám đối mặt với thực tế cuộc sống? Tôi sợ phải là một thằng nhóc sống chung với cha mẹ nuôi, sợ phải đến trường, sợ phải đối mặt với Rachel, với Taylor...

Marco tóm nhẹ tôi, cổ ngăn lại. Tôi rú lên và hất cậu ấy ra.

<Tobias, dừng lại,> Rachel kêu lên nhưng nhỏ không ngăn đường tôi.

Có phải tôi là kẻ hèn nhát?

Trong thiên nhiên, chỉ có sống hoặc chết – làm đầy bao tử hay là đi tong. Thành công là sống sót. Thất bại là chết. Rất đơn giản. Không hề có điều gì ở giữa. *Chỉ ít thì cũng không phải đắn đo gì nhiều.*

Có phải tôi là kẻ hèn nhát?

Tôi ghét Taylor. Bởi vì mụ biết trả lời câu hỏi đó. Bởi vì mụ biết điểm yếu trong tôi. Mụ nhìn thấy vì chính mụ cũng yếu đuối. Người ta dễ dàng nhận ra kẻ giống mình. Mụ đã đánh đổi tất cả để cứu gương mặt. Mụ trở thành kẻ mượn xác tự nguyện và phản bội mẹ mình vì muốn được xinh đẹp như xưa.

Cái này vượt quá cả sự buồn rầu. Mà là sự thương hại.

Liệu tôi khác hay là giống mụ? Tôi tự đánh bẫy mình. Tại sao? Tôi

ghét Taylor bởi vì mù biết. Tôi sẽ tiêu diệt mù.

Tôi chồm lên. Banh miệng ra. Ủn lên cẳng chân mù.

Pằng chúu!

Luồng năng lượng hất tôi đổ xuống. Không đủ mạnh để giết nhưng cũng đủ tê liệt và ném cơ thể Taxxon xuống. Tôi lấy lại kiểm soát và bắt đầu hoàn hình.

Cái thân sâu sắp sửa biến mất. Tôi tập trung hết cỡ, những chi tiết điều hâu đầu tiên lòi ra khỏi đồng Taxxon lè nhèo. Chợt, tôi nhớ ra...

Taylor đang nhìn! Không thể để mù thấy tôi từ Taxxon biến thành chim. Mù không biết tôi là *nothlit* mà tưởng tôi là Andalite hùng mạnh. Ở tiệm *Biên Giới* tôi đã suýt lộ tẩy rồi. Không thể để mù sinh nghi một lần nữa.

Tôi tập trung dữ hơn, chuẩn bị làm điều không tưởng: biến hình thẳng từ Taxxon thành Andalite. Phải vượt qua giai đoạn điều hâu thật nhanh, cho dù phải mệt kinh người và cố sức tối đa mà chưa chắc đã đủ thuyết phục.

Taylor đang nhìn? Mù có nhận ra hay thấy điều không nên thấy không?

May phước là bọn bạn tôi quá lanh trí. Lanh hơn tôi nhiều. Rachel và Marco liền đẩy Taylor vào tường, lấy cơ thể dềnh dàng chắn tầm nhìn của mù. Trong khi đó Jake canh chừng và thị uy.

<Mi có thể mang tia Nghiệt để tự vệ,> Jake gằn giọng. <Nhưng chúng ta đã thỏa thuận mi không được bắn trên cấp độ ba.>

“Ừ, nhưng dù sao nó cũng không theo ý ta. Có gì trục trặc với khẩu súng chẳng?”

<Bồ là một con sâu may mắn đấy,> Jake nói riêng với tôi. <Ax đã cứu bồ. Ảnh đã chỉnh sửa súng của mù khiến nó không thể bắn ngoài cấp độ ba.>

<Mù xạo đó,> Rachel rít bằng giọng truyền riêng. <Nếu bồ xông lên cú nữa mù sẽ chiên bồ liền, Tobias. Mù nhất quyết biến bồ thành đồng Taxxon nhóp nhúa đấy. Mình đề nghị giải quyết mọi việc ngay tại

đây. Mụ đã phá vỡ giao kèo.>

<Khoan,> tôi ngăn lại khi biến hình Andalite xong. <Mình vẫn sống khỏe mà. Không chừng mụ đã biết súng bị phá và chỉ muốn hù cho mình sợ thôi.>

<Mụ ta không biết đâu,> chú Ax nhấn mạnh khi Taylor quảng khẩu tia Nghiệt xuống sàn. Chú ấy ra phía sau Jake và lạnh lẽo xén một mảng lông trên ngực tôi.

<Mụ biết tại sao chúng ta ở đây,> Marco giận dữ. <Mụ đến để không chế bồ. Dù có phải giết bồ.>

<Ồm...> tại sao tôi lại bênh vực cho Taylor nhỉ? Tôi không thể bênh thêm nữa. Mụ không phải là bạn tôi, cũng không thuộc loại như tôi.

Tôi vừa mới hợp tác với quý, và quý vừa mới bộc lộ chân tướng.

<Mụ sẽ mang Visser Ba đến cho chúng ta,> tôi nói. <Đó là mấu chốt vấn đề.>

Chương 17

<Cẩn thận, chú Ax,> tôi cảnh báo. <Nó tệ hơn chú nghĩ đấy. Cứ để cho Taxxon ngửi mùi đất. Rồi để kệ nó đào bới và ăn...>

<Chú sẽ cố kiểm soát lốt này,> chú Ax nói cứng. <Chú đã từng nghiên cứu những tài liệu lưu trữ về sự thành công và thất bại của lốt Taxxon. Từ đó chú suy ra cơ cấu sinh lý học gọi là *notallssith*, tức điều kiện lốt hình biến không thể kiểm soát được.>

<Sao trước kia bồ không nói điều này cho tụi mình?!> Marco trách cứ.

<Những kết quả nghiên cứu của tôi không đáng khích lệ.>

<Ồ ồ...>

Chú Ax biến hình trong đường hầm tôi vừa đào tanh bạch. Mụ Taylor háo hức nhìn khiến tôi thấy tởm lợm.

Những chi tiết Andalite của chú Ax tan thành một vũng lỏng màu xanh da trời, nhòe nhọt. Rồi từ “vũng Andalite”, bốn con mắt tròn đỏ cạch, xoáy tít trong vũng như những bộ phận ruột phèo tí hon. Cơ thể Taxxon vụt lớn dần lớn dần. Nhìn như cây nấm đang mọc lên trong phim chiếu nhanh. Mới đầu là vệt cồm cộm dưới sàn, rồi phồng nhú lên dần. Ghê hết biết. Cơ thể Andalite đẹp đẽ, mạnh mẽ của chú Ax đã biến dạng và tiêu ma.

Con sâu phình lên hết cỡ. Chúng tôi lo âu đợi, im lặng và sẵn sàng. Chú Ax không nhúc nhích. Con Taxxon bự đứng bất động, như bị thôi miên.

<Hãy,> Jake nhắc. <Di chuyển đi chứ.>

<Ax?> Rachel gọi, vẻ từ tốn. <Mọi thứ vẫn ổn chứ?> Nhỏ nhích từng phân về phía chú Ax, giống như cách bạn tiến tới con chó không quen biết đang bị xích.

<Hích ảnh một cái đi,> Marco bàn và thung dung tiến sau Rachel, về phía con sâu to. Cánh tay khi đột ngột đưa nhẹ nhẹ. Cậu ấy nhìn chú Ax với vẻ hoang mang quá mức, rồi vươn người dài ra và tuyên bố.

<Món hàng hư rồi. Không thể lắp ghép tại chỗ. Tụi mình phải mang về đẹp này đem trả lại cửa hàng thôi.>

<Tôi ổn,> chú Ax cuối cùng cũng lên tiếng. <Tôi đang tập kiểm soát bằng cách tạm thời kích thích bản năng ngủ đông của Taxxon. Tôi có thể chống lại sự thôi thúc đòi ăn của nó.>

<Cảm ơn vì đã không nói trước cho cháu về bản năng ngủ đông,> tôi lầm bầm.

<Mãi đến bây giờ chú mới hiểu ra.>

<Tốt,> Jake cộc lốc. <Nào, đào đi.>

Trước khi tôi kịp chớp mắt, chú Ax đã nhào xuống đường hầm.

<Ồ ồ,> Marco la. <Tui sai rồi.>

Tôi nín thở chờ, hầu chắc chắn chú Ax không quay ngoắt lại để làm một bữa trưa chóng vánh.

Chú Ax làm việc khá xa, không thể thấy gì, nhưng có thể nghe hoặc cảm được âm thanh đào bởi những tiếng hì hụi, rút rít – tiếng răng đụng vào đất và tiếng đất bị nuốt trọn.

Có cái gì đó đang rón rén lại gần. Quá nhẹ, gần như không thể nghe thấy được. Nhưng nó lấp đầy đầu tôi đến độ tôi chỉ nghĩ đó là tiếng Taxxon đào, hết mét này đến mét khác.

Tôi lắc cái đầu Andalite, cố hồi tỉnh khỏi cơn mê. Những giọt mồ hôi nhỏ thánh thót. Mãi lúc này tôi mới nhận ra dưới này nóng thế nào. Bốn con thú càng làm cho cái hang thêm tù túng, chật chội.

<Mày thích hả, Andalite?> Một giọng nhè nhèo vọng đến từ góc xa của căn buồng, nơi giao cắt với ống gas chính. Taylor tì vào ống dẫn. Mụ là người duy nhất có vẻ thanh thoi, thư thái.

<Tao thích cái gì?> Tôi hỏi lại.

“Là Taxxon ấy, đồ ngu,” mụ đáp. “Tao cá là mi rất thích. Vài cá thể bị hạ xuống hình thái sống thấp hơn.”

<Mày cũng biết thế à?> Rachel sùng tiết. <Không có vật sống nào thấp kém hơn Yeerk đâu,> nhỏ rỗng rỗng qua hàm răng nhe bạnh.

“Mi thừa biết là ta đúng mà,” Taylor trả treo với Rachel. “Mi biết nó yếu đuối.” Mụ hất hàm về phía tôi.

< Tao sẽ chỉ cho mi thấy thế nào là yếu,> Rachel chém tay vào không khí.

“Mi sức mấy dám. Giết ta chẳng được cái gì. Mi đòi nào chịu để cảm xúc ảnh hưởng mà vượt mất cơ hội này. ‘Băng thảo khấu Andalite’ bọn mi rất giống bọn ta.”

Rachel gầm lên, gập quai hàm lại đánh tách, nhưng rồi nhỏ lùi lại. Lời Taylor cứ treo lơ lửng trong óc tôi. Đây là kế hoạch của bọn Yeerk. Từng chi tiết chết chóc đều là của chúng. Phá hủy quy mô lớn. Không màng đến bảo vệ những người vô tội. Nhưng chúng tôi đã nhảy lên con thuyền rồi.

< Mụ nói có đúng không?> Tôi hỏi riêng Rachel.

< Bồ điên hả? Cách bồ sống và hành động, không ai có thể làm được. Bồ không hề yếu đuối.>

< Không phải. Ý mình là tụi mình có giống bọn chúng không. Những kẻ cơ hội tồi tệ nhất í...>

Rachel rú lên một tiếng và ngúc ngoắc cái đầu gấu bự chành dành. < Mình ngán ngẩm chuyện đả đo xem thế nào là làm-điều-đúng-đắn lắm rồi, cứ nghi ngờ vớ vẩn!> Nhỏ la toáng lên cho cả bọn, ngoài Taylor ra, cùng nghe. < Yeerk giết người. Chúng tiêu diệt Trái đất. Cái gì trong đầu mấy bồ vậy? Thành phố của mấy bồ bị bắn phá và bồ bắn lại để tự vệ mà lại hỏi có đúng đắn không à?>

Marco im lặng một cách bất thường.

Jake đi tới đi lui như con mèo khổng lồ bức bối trong cái lồng. Tôi lại gần Rachel, tiện thể đẩy Jake qua bên. Nó xích qua kèm theo tiếng gầm gừ.

< Coi chừng!>

< Cái gì vậy?> Rachel hỏi tôi. < Tất cả đang bỏ đi.>

< Không thể là mụ,> tôi lầu bầu, nhìn Taylor với hai mắt cuống, giữ mắt chính vào Rachel. < Mụ chơi trò khích bác tâm trạng. Có lẽ tụi

mình đã dẫn quá sâu nên không hiểu.>

<Đừng nói thế. Sau tối nay, mọi sự sẽ khác đi. Tụi mình sẽ lược chín vũng Yeerk. Sự cân bằng sẽ lập lại.> Rachel phẫn khích nói – cái kiêu hãnh máu mỗi khi nhỏ thảo luận chuyện đánh nhau. Nhưng nhỏ có vẻ hơi tuyệt vọng, hình như để cố thuyết phục tôi, và chính mình.

<Rồi sau đó thì sao?> Tôi chất vấn.

<Thì tụi mình vẫn cùng nhau... Mọi việc lại bình thường như cũ.>

<Ừm,> tôi bảo. <Rachel à, chúng ta không biết quân Yeerk có bao nhiêu trên thế giới Andalite, trên thế giới quê nhà của chúng và các hành tinh khác. Ngộ nhỡ không bao giờ chấm dứt thì sao? Có thể hôm nay chúng ta thành công nhưng cũng không làm thay đổi số lượng của cả bọn. Chỉ có sáu đứa tụi mình...>

<Thôi đi!> Rachel đột nhiên thét lớn. <Tobias, mình không sao gạt bỏ được những hình ảnh đó ra khỏi đầu. Cảnh tượng tối nay. Vũng Yeerk đầy những vật chủ. Con người, Hork-Bajir... họ ngửi thấy mùi gas. Họ biết nó đang ủa vào, họ cuống cuống ngó quanh quất, bối rối, lo lắng và khiếp sợ. Họ ngửi thấy mùi gas rất nặng, không thể thở được và hoảng loạn. Họ dợm chân chạy... nhưng quá trễ... thành linh... Bu-bùm! Một quả cầu lửa tung lên, hủy hoại tất cả mọi thứ. Họ bị bốc hơi... Cassie nói đúng lắm...>

<Chúng là Yeerk,> tôi ngắt ngang.

<Nhưng họ cũng là người nữa.>

Tôi nghĩ về những câu chuyện chú Ax kể về những hành tinh bị nô lệ. Về cách họ bị giết và bị bắt. Về cả những xã hội văn minh và yên bình bị Yeerk xâm phạm.

Tên Yeerk đang ở trong góc, chỉ cách tôi sáu mét. Một sinh vật dám làm những điều đồi bại, tàn bạo nhất, hèn nhát ẩn mình bên trong một con người để không ai thấy mối đe dọa. Bây giờ chúng có bao nhiêu? Hàng ngàn hay ít hơn? Mỗi ngày có thêm bao nhiêu con người bị bắt làm nô lệ? Đó là điều đầu tiên tôi nghĩ tới vào buổi sáng, và là điều cuối cùng tôi nghĩ trước khi đi ngủ.

Chúng đã giết Hoàng tử Elfangor – người cha Andalite của tôi.

Một ngày nào đó sẽ không còn ai tồn tại. Cả hành tinh bị xóa sổ. Tôi không thể để điều này xảy ra.

<Chúng là Yeerk,> tôi nhắc lại. <Thế thôi.>

Chương 18

Rachel nhôo đứng trên hai chân sau và cẩn thận nhấc nắp cống, đẩy qua bên. Jake phóng ào ra ngoài theo nhỏ. Marco đi sau cùng.

Thời gian trong lối hình biến của tụi nó gần hết, nên phải hoàn hình và biến hình lại. Rachel còn phải về nhà “điểm danh”. Tôi cũng biến hình được một tiếng rưỡi rồi. Lướt đào của chú Ax cũng sắp xong.

Bọn bạn đập nắp cống lại và biến mất. Chỉ còn tôi với Taylor ở dưới lòng đất.

“Bạn bè mi đã bỏ mi,” mụ hồ đồ nhận xét. “Nhỡ chúng không trở lại thì sao?”

Tôi chẳng thèm trả lời cái trò tiêu khiển của mụ – thích vò nắn thần kinh của tôi – cũng chẳng để mụ tác động lên mình. Khi mụ lù khù tới gần, tôi cũng không nhúc nhích. Được thể, mụ đưa bàn tay thật ra sờ túm lông trên vai tôi. Tôi nín thở.

“Một giống loài đẹp đẽ,” mụ tấm tắc. “Mi xứng đáng nhiều hơn truyền thống của mi áp đặt.”

Tôi lùi xích ra.

“Bạn bè mi không hiểu Yeerk bọn ta vững mạnh tới cỡ nào,” mụ tiếp. “Nhưng mi thì hiểu. Trong xã hội mới, bọn ta không có chỗ cho đám bạn lôm côm của mi đâu. Nhưng mà mi thì... mi muốn bất cứ đặc quyền đặc lợi nào cũng được. Chúng ta sẽ cùng nắm quyền... hãy nhập bọn với ta đi.”

Tôi giãy nảy, sưng sò vì đã để cho mụ đi quá xa. Mụ cười ngạo nghễ.

<Ta tưởng mi nhắm tới nền dân chủ chứ,> tôi nói lặng lẽ.

“Dĩ nhiên. Nhưng mà nghĩ coi... nền dân chủ cần những nhà lãnh đạo và luật pháp để bảo vệ công dân. Ai đó cần phải làm ra luật...”

<Sẽ chẳng bao giờ là ta đâu.>

“Mi xứng đáng nhiều hơn thế,” mụ vẫn lải nhải, cười toe rồi quay

bước đi. Thật kỳ khôi, tôi cảm thấy mình như một con chuột khốn khổ bị con mèo vờn nghịch. Tôi chẳng thể đáp lại mà chỉ nhìn đi chỗ khác.

Thình lình có luồng ánh sáng xiên xẹo rọi vào căn hầm. Tôi nghe tiếng rú, ngược lên thấy hai con sói đang cào cấu, nâng mở nắp cống thép ra rồi nhảy vô cái huyệt.

<Tui muốn nhỏ hơn nữa cơ,> Marco nói bằng giọng truyền riêng. <Nhưng lại phải canh chừng con Taxxon-Ax và cô gái-Yeerk.>

Jake đi luồn quần chỗ hốc hầm hình lăng trụ. Lốt hình biến mới cho phép nó tám bước mới phải quay lại, đỡ dình dằng hơn năm bước của cạp. Nó im re một hơi rồi kín đáo nhìn chiếc đồng hồ tôi đeo. <Ngày này, có rắc rối nảy sinh đây. Ax đáng ra phải trở lại rồi, mình đã gọi nhưng anh không đáp lại. Bờ có thay đổi kế hoạch gì không vậy, Tobias?>

<Không.> Tôi giơ tay lên ra hiệu cho tụi nó im lặng. Cả bọn lắng nghe. Marco áp cả tai vào thành hang dốc đứng. Tôi chỉ nhận ra được những âm thanh bập bõm. Có lẽ đó là do thánh lực của Andalite, hay là do chú Ax đã...

<Ảnh vẫn tiếp tục,> Marco thông báo. <Coi bộ ảnh nhất quyết đào cho tới Trung Hoa luôn...>

Tôi vô sâu trong đường hầm vài bước. <Chú Ax, chú có nghe cháu không? Chú cần phải ngừng ngay không thì chú sẽ chết vì kiệt sức.> Không có tiếng trả lời bằng giọng truyền hay bất cứ cái gì khác. <Chắc là chú Ax quá ham mê vụ này rồi. Chúng ta cần phải ngăn chú ấy lại.> Tôi bảo các bạn.

<Bờ nghĩ gì trong đầu vậy?> Marco hỏi.

Tôi nhìn Taylor. Mụ dựa lưng vào tường, hết hồ nghi nhìn tôi, nhìn Jake lại ngờ vực nhìn Marco. Tôi chùng chình ước lượng diện tích đường hầm. Nó không đủ lớn cho những lốt hình chiến đấu.

<Mình có ý này,> tôi tháo chiếc đồng hồ ra, kiểm tra những con số dạ quang rồi cột quanh chân trước bên phải của Jake. <Canh cho mình nha.> Tôi bước vài mét vô đường hầm. Khi oặt mắt cuống nhìn lại, thấy Jake và Marco đã tự động đứng án ngữ lối ra, che cho Taylor

khỏi thấy. Tôi hoàn hình và lại biến hình luôn.

Lông vũ điều hâu hóa thành da mỏng, căng quanh xương cánh như cây dù. Ánh sáng bị xua hết đi. Trời vốn đã tối rồi giờ lại càng mù mịt hơn. Chẳng có gì mà tim tôi cứ đập liên hồi.

Rồi một cảm giác mới, như là thính giác thì phải. Tiếng động chói tai nhất mà tôi từng biết từ trước đến nay. Chẳng thể nhận ra nó là cái gì, nhưng âm thanh càng lúc càng rít hơn.

Đột nhiên, không chỉ nghe mà tôi còn biết chính xác chúng xuất xứ từ đâu. Chúng tạo thành bức tranh về cảnh trí quanh tôi – giống như phong cảnh nhưng cũng có phần khác.

Tôi là con dơi đang định vị.

<Jake, Marco, theo mình,> tôi gọi. Đôi cánh dơi có thể đập nhanh và khéo hơn cánh điều hâu trong đường hầm chật hẹp như thế này.

<Chú Ax?>

Không có tiếng trả lời. Tôi đã bay khá xa, có lẽ là một phần tư dặm. Thế rồi, tôi tới một chỗ lạ lắm. Đường hầm bỗng nói rộng thêm thành một cái hang trống lỗng. Hình như chú Ax đã phát điên và quay vòng vòngh một chỗ mười, mười lăm lần.

Giờ tôi đã nghe tiếng chú Ax. Gần hơn. Tiếng rít let khẹt của răng Taxxon chạm vào đất đá gần như nhận chìm những giác quan dơi. Phải định vị ra âm thanh khác ngoài tiếng ồn ào kia mới mong “thấy” nhiều hơn...

<Chú Ax, phải chú đó không?> Tiếng líu ríu của tôi không dội trở lại mà bị hút luôn vào cái gì đó mềm mềm...

Âp!

Tôi va vào lưng chú Ax và nảy vập xuống sàn hang.

<Chú Ax, ngừng lại!> Tôi dồn tất cả sức lực vào mệnh lệnh bằng giọng truyền đó, cố xuyên qua vẻ u mê của chú Ax. Chú ngừng đào.

<Không thể tiếp tục,> chú lè nhè.

<Chú chỉ còn vài phút thôi. Mau mau ra khỏi đi.>

<Quá yếu... không... thể... cựa... quậy... nổi...>

So với Taxxon thì đường hầm có vẻ chật hẹp, chẳng bự hơn vòng bụng của nó là mấy. Thường thì phải hăng tiết bươn bả lắm Taxxon mới lách qua được đường hầm.

<Tobias, cái gì thế?> Jake la. <Tụi mình chẳng thấy gì cả.>

<Vào đây,> tôi nói cụt lủn. <Chú Ax bị kẹt vì ăn đất quá độ, mù mẫm cả người rồi. Chú ấy sẽ chết ở đây với bảy phút còn lại. Bỏ phải lôi chú ấy ra mau.>

<Bỏ muốn mình tiến thẳng tới họng một con Taxxon hả? Bỏ về phe nào vậy?>

<Chú ấy mệt lử rồi, chẳng thể quay lại hay làm bỏ đau đâu.>

<Tui cá là đã quá giờ,> Marco ỉ ôi.

Marco và Jake xông đại vào màn đen cho tới khi tông sầm vào chú Ax.

<Ủi trời,> Marco thở dốc. <Sói vốn ngửi hay lắm mà. Cái mùi này hôi dữ dội đến nỗi nó chẳng ngửi thấy gì cả...>

Marco và Jake ngoạm vào đồng thịt mềm ẻo và lôi đi.

“Skeeeeee!” Chú Ax khó chịu la.

<Nhanh lên Jake,> tôi hối. <Không còn thời gian nữa đâu.>

Con sâu tùm hum bắt đầu ngộ nguậy. Marco hí hoáy đẩy, Jake gầm gừ lôi – nhích từng phân một. Theo chiếc đồng hồ ở chân Jake thì đúng năm phút nữa phải ra tới cái hang rộng trong lòng đất.

Còn chưa tới hai phút để đi.

<Mình nghĩ ảnh bất tỉnh rồi,> Jake nghi ngại nhận xét.

<Da ảnh không còn phập phồng nữa, ảnh xì hơi rồi.> Marco bình phẩm.

<Hoàn hình,> tôi giục. <Làm ơn đi, chú Ax, hoàn hình!>

Không có tiếng đáp.

<Ax, làm ngay,> Jake ra lệnh.

<Tụi mình trể rồi,> Marco nhì nhèo. <Ảnh chết mất thôi.>

Chương 19

<Chú Ax!> tôi thét lên, trái tim dơi của tôi bị nổi sợ thít chặt lấy.
<Chú Ax! Chú Ax! Chú Ax!>

<Đây, Tobias, chú đây.> Chợt tôi bắt được tiếng dơi của cái gì đó không phải là Taxxon, mà lớn và sinh động hơn. Một hình hài đang thay đổi. Cao lớn hơn sói... bốn cẳng chân... hai cánh tay.

Cả bọn xuội lơ trong bóng tối, mệt lử và hết hồn hết vía, thầm cảm ơn trời đất.

Tôi hoàn hình và chuẩn bị làm Taxxon để đào nữa. Nhưng rồi...

“Ê, cái gì vậy?”

Một đốm sáng le lói đang xuống đường hầm. Nó đã tới rất gần.

Jake và Marco cũng thấy. Ánh sáng lớn dần và sáng hơn, cuối cùng là Taylor hiện ra. Rachel theo sát mũ, cơ thể gấu xám của nhỏ đựng khít thành hang.

Taylor bò cả tay và chân lên đồng nhót nhầy do Taxxon thải ra. Đó là điều Taylor-cô gái không đòi nào làm. Mái tóc mũ bết lại, rối bời, dán tịt vào mặt bằng nước dãi Taxxon. Một bàn tay mũ cầm cây đèn điện.

“Cái gì vậy?” Taylor hạch hỏi, lỗ mắt nhìn vào hang. Khi mắt điều chỉnh được, tôi mới thấy cái hang này thật kỳ quặc. Nó chẳng phải vuông, tròn hay ô van, mà là một giao lộ những đường hầm nhỏ to khác nhau, giao nhau, dích dắc, chằng chịt.

<Tôi bị mất kiểm soát lối hình biến,> chú Ax thành thật nói. <Tôi chẳng nhớ gì cả. Chỉ biết mình lẫn lộn, đào và ăn thành vòng tròn trong mấy phút liền, trước khi tập trung trở lại.>

<Ảnh ăn tới kiệt sức,> Jake nói với Rachel nhiều hơn là với Taylor.
<Tụi này phải kéo ảnh ra.>

<Tôi không nhớ gì hết,> chú Ax thú nhận.

“Đồ Andalite bất tài,” Taylor đột nhiên gầm lên.

<Ăn nói cẩn thận đấy, Yeerk,> Rachel gù lại.

<Không sao đâu, chiến hữu,> Jake truyền riêng cho chú Ax. <Bồ đã đào gấp mười lần tụi mình mong chờ. Tobias, lần này cứ thư thả thôi. Ừm, đừng có biến hình hay hoàn hình gần tụi mình đấy nhé.>

Tôi chẳng cần phải nhắc nhở. Jake hông muốn tôi ăn bậy, cũng chẳng muốn Taylor thấy điều hâu biến sang Taxxon.

Tôi quạt cánh ra chỗ không gian rộng chú Ax vừa đào, lọt khỏi tầm nhìn của mọi người. Cánh tôi chà vào thành hang, khi vô sâu chừng mười lăm mét.

<Mình làm Taxxon đây,> tôi loan báo.

Lần này tôi chuẩn bị kỹ lưỡng hơn, sẵn sàng đối phó với bản năng Taxxon cứ đòi đi theo mùi bọn bạn. Tôi quay cái bụng đối meo vào đường hầm, phăm phăm tới chỗ chú Ax ngừng đào. Con đối giật tôi hụp mặt xuống bức tường đất.

Lần này tôi cũng ý thức hơn, cảm thấy được mọi vật quanh mình. Thứ sôi réo bên trong đầu óc Taxxon không chỉ đơn thuần là cơn đói, mà còn là sự tức giận.

Không. Điều dẫn dắt Taxxon phải ăn và đào hùn hục ấy phức tạp hơn nhiều, nhưng có thể hiểu được – đó là sự bất an hoặc sợ hãi triền miên.

Đúng, một sự khiếp sợ... quá đáng... vượt xa những nỗi khiếp đảm con người từng trải qua... tuyệt vọng vì không được đáp ứng đủ... sợ đói... sợ nhu cầu bức thiết nhất không được thỏa mãn... Nỗi sợ hành hạ trí não Taxxon đến nỗi nó trở nên cuồng sát và biến thành quỷ sứ.

Nếu không từng là điều hâu **lâu đến thế**, tôi sẽ khó mà nhận ra điều đó. Từng bị ám ảnh phải ăn và ăn, tôi cảm thấy tội nghiệp cho con Taxxon.

Tôi đào và nghĩ về Taylor – tên Yeerk và cô gái. Cái gì khiến chúng trở thành...

Bộ ai cũng là quỷ sứ sao? Không thể được. Tôi nghe nói ngay cả Hitler cũng đối xử tốt với con chó của hắn mà.

Taylor quá bất an khi đối mặt với bạn bè mà không có sắc đẹp. Cô ta đã làm tất cả để xóa tan nỗi sợ đó.

Sự quý quái đều có căn nguyên vô cùng tầm thường mà mọi con người đều có thể hiểu được. Sự yếu đuối. Nỗi sợ. Sự bần chôn. Tôi hiểu Taylor, hiểu bọn Taxxon.

Sự nhận thức này đâm ra lại làm tôi sợ.

Đột nhiên, nhịp độ Taxxon chậm lại. Tôi đã mệt – nếu bạn cho là thế. Taxxon không thấm mệt theo kiểu con người. Nó không biết là mình mệt. Nó không quyết định ngừng lại và cứ hồng hộc đào tiếp.

Tôi đã mất khái niệm thời gian. Chắc là hơn một tiếng rồi. Tôi tập trung hơn, ăn tợn hơn, đào bới dữ hơn. Đất cũng ngon gớm. Nó không phải là thịt tươi, nhưng cũng không đến nỗi nào.

Chẳng bao lâu sau tôi đã đụng tới phần đá. Mới đầu nhỏ sau to dần – to hơn Taxxon có thể nuốt. Tôi đẩy đá qua bên và tiếp tục đào tới khi đụng một bề mặt láng, chắc chắn là tàn tích của móng nhà.

Tôi có đi loanh quanh. Nó xoáy lên, lên mãi như đỉnh mái vòm. Rồi khi tới nơi, tôi thấy vũng Yeerk.

Tôi tiếp tục đi dọc theo bề mặt, tới khoảng đất gần như bằng phẳng – hình như là đỉnh. Taylor nói chúng tôi sẽ tấn công từ trên cao, nhưng tôi không ngờ lại ngay trung tâm thế này.

Không hề có khe nứt hay lỗ mở gì. Toàn bộ hang liền mạch một bề. Làm sao tôi đột nhập vào được?

Tôi mở miệng Taxxon rộng ra. Bộ răng Taxxon xoay tròn tựa vào cái khoan. Một trăm cái răng ngoáy vào đá. Sự ma sát khiến miệng tôi nóng bỏng. Taxxon đốt cháy và thiêu rụi đá.

Tôi găm dần vào vỏ mái vòm, một cái lỗ rộng hơn một mét và sâu tương tự. Cơ thể tôi cảm thấy nặng nề và muốn bịnh. Cuối cùng, tôi thấy có ánh đèn đỏ lập lờ.

Chương 20

Một ngàn nỗi sợ. Một địa ngục hỗn độn, điên cuồng ngay ở trên Trái đất này. Một cái chảo nung những giống loài từ hành tinh khác. Một đại dương gồm hai loại chuyển động: chậm chạp, cân nhắc của những cơ thể không tự do và oằn oại điên cuồng của những tù binh trong lồng.

Từ điểm quan sát thuận tiện này, tôi thấy vũng Yeerk sôi ùng ục thẳng ngay bên dưới. Thật khó nói bao xa – có lẽ không hơn ba chục mét. Rồi cầu nhập và cầu xả, xây bên trên chỗ ở của tụi sên nhốt. Người này nối tiếp người kia nguyên rửa, nhổ nước bọt trước khi bị bọn Hork-Bajir nhấn đầu xuống để nhận tên Yeerk...

Những chiếc lồng bao quanh vũng dường như tăng lên gấp bội kể từ lần cuối cùng tôi nhìn thấy. Trông giống như những khoang coi kịch trong nhà hát vậy, nhưng là những khoang hết sức kỳ quái. Khán giả là cư dân trong thị trấn. Có một vài người tôi quen mặt. Là cô Powell - cô giáo dạy toán trước đây của tôi, là Brent Starr, chủ báo.

Những người còn lại, tôi chẳng biết ai nữa. Họ là những ông bố bà mẹ, những đứa trẻ nít. Rồi tài xế, luật sư, giáo viên, nhân viên chính phủ... vân... vân. Họ kéo căng hết cỡ những sợi dây thanh quản ra để mà gào, la, kêu, thét. Nước mắt họ giàn giụa. Trán và thái dương bởi cả gân xanh. Mồ hôi bết bết.

Họ muốn tự do! Không gì khác ngoài tự do.

Nhưng rồi tôi nhận thấy có rất nhiều tù nhân bị nhốt trong lồng nhưng không hề than khóc. Họ quan sát mọi việc xung quanh với sự ghê tởm, song lại không hề giận dữ. Họ đứng bất động và bình thản. Tôi đã từng nhìn thấy những vật chủ tự nguyện rồi. Họ hứng thú với những gì diễn ra trước mắt. Những con người này không phải những vật chủ tự nguyện.

Họ là ai ta? Những vật chủ này gặp phải chuyện gì ta? Cứ như thể họ đã vượt qua được điểm ngưỡng của sự quan tâm vậy. Họ giống như những thầy ma lò phờ hay đại loại thế. Nhưng... không thể nào!

Bất cứ ai cũng đều chiến đấu vì tự do cho đến cùng cơ mà. Tất cả đều phải chiến đấu!

Những vật chủ này có một thái độ riêng biệt. Họ nhìn chăm chú vào khoảng không rộng lớn trước mặt bằng một ánh mắt đầy... kiêu hãnh chẳng? Hay đây... lên án nhỉ? Trông họ cứ như thể họ có chủ đích gì đó.

Có lẽ nào họ là những Yeerk theo chủ trương hòa bình? Có nhiều Yeerk vậy ở đây, ngay lúc này không ta? Ôi trời, không phải là bây giờ chứ...

“Đẹp chứ hả?” Một giọng nữ thì thảo phía trên đầu tôi vài phân.

Đó chính là Taylor. Taylor! Làm sao mà mụ bò xuống đường hằm một mình vậy? Làm sao mụ tách được khỏi tụi bạn tôi?

Ai mà biết được?

Từng tế bào trong tôi đều muốn ngắt đầu mụ ra. Mụ là món thịt tươi dọn sẵn. Ngoài ra, mụ còn là u nhọt của vũ trụ. Tổng khứ mụ đi có là quá tệ?

Tôi mở miệng, xông vào tấn công. Và... đột nhiên tê liệt. Tôi không thể ngo ngoe cái miệng hay phần thân trên. Sao tôi ngu thế nhỉ? Mụ đã tấn công tôi trước rồi.

“Đừng có ngốc thế,” mụ giễu cợt. “Hãy kiểm soát lối hình biến của mi đi.”

Chú Ax đã nói gì đó về tình trạng ngủ đông. Tôi lần mò ý thức của Taxxon để tìm ra manh mối. Tôi chợt hình dung ta nó ở dạng tâm linh – hình ảnh rất nhiều cơ thể bị gắn chặt vào một ngọn núi vô tận. Bức tranh này làm tôi thư giãn: *chà, mình có thể chèn liên miên. Không cần phải tìm thức ăn, ở đây có dư rồi.*

Tôi bị mụ khống chế hoàn toàn, nhưng vẫn còn nói được.

<Làm sao mi tới được đây? **Các bạn ta không bao giờ để mi tách rời khỏi họ.**>

“Mi không nghĩ là chúng tin cậy ta à? Mi làm ta tổn thương. Thật đấy.”

<Mi đã làm gì với họ?>

“Mi biết ta mà, Andalite. Một con ruồi ta còn không làm hại nữa là. Ta chỉ tạm thời tước khả năng của chúng thôi. Này, ta cần nói chuyện với mi.”

<Nói đi,> tôi hét lên bằng giọng truyền, hy vọng bọn bạn cũng nghe thấy, cho dù đang ở đâu.

“Ta thấy rằng...” Taylor châm chọc. “Nhưng thôi ta đểch cần quan tâm. Ta muốn nói chuyện với mi.” Tôi vẫn im lặng, cảm thấy bình. Đó không phải là vấn đề của Taxxon mà là của tôi. Taylor đã nắm thóp tôi.

“Bình tĩnh nào,” mẹ tiếp. “Mi run rẩy như một tên lính hầu của Visser Ba. Chính là ta. Mi nhớ ta chứ?”

<Mi muốn gì?> tôi hỏi.

“Hãy nhìn xuống dưới đó kìa,” mẹ lao vào, liếc nhìn xuống vũng Yeerk. “Bọn ta được tổ chức chặt chẽ chứ nhỉ. Bọn ta chạy chính xác như đồng hồ Thụy Sĩ. Bọn ta bất khả chiến bại. Khi ta nắm quyền thì bọn ta sẽ vươn lên tầm cao mới.”

<Mi nói về cái gì vậy? Nắm quyền ư? Tức là giới thiệu nền dân chủ chứ gì?>

“Đúng, đó là ý ta muốn nói,” Taylor thừa nhận. Khóe miệng mẹ xếch lên như bị điện giật. “Ta muốn mi tham gia với tụi ta. Mi thấy ta thông minh thế nào rồi đấy. Mi biết ý nguyện của ta sẽ thành công. Ta muốn mi là đồng sáng lập một xã hội Yeerk mới.”

Đột nhiên, lời Taylor nhạt dần. Hình như ở rất xa. Bởi vì tôi thấy điểm khuất nẻo ở kè bên vũng Yeerk. Đó là chỗ tôi đã từng đậu và đếm từng giây trôi qua, những giây cuối cùng trước khi tôi trở thành *nothlit*.

“Mi được cái gì khi là lính quèn trong ‘băng thảo khấu Andalite’?” Mẹ tiếp, giọng như ru ngủ. “Rõ ràng mi không phải là chỉ huy. Thậm chí ở cấp bậc thứ hai cũng không phải. Mi chẳng là cái thá gì cả.”

Tôi hồi tưởng lại cái đêm ở vũng Yeerk, nhớ mình đã đắn đo, tính toán ra sao. Kể từ giây tôi biết mình không có sự lựa chọn nào khác.

Rằng nếu tôi hoàn hình thì sẽ bị Visser Ba phát hiện liền. Hẳn sẽ biết tôi là người và sẽ tìm ra bạn bè tôi.

Nhưng luôn có sự lựa chọn. Trong bất cứ hoàn cảnh nào. Thường là chọn lựa giữa cái tốt và cái xấu. **Nhưng nó vẫn cứ là một lựa chọn.**

“Nào nào,” Taylor thúc ép. “Hãy là vật chủ của ta. Hãy đưa cho ta cơ thể mi và mi sẽ có tất cả, bất cứ thứ gì mi muốn.”

Lựa chọn. Phản bội hoặc là. . .

<Thế ta có được tự do không?> Tôi hỏi.

“Đó là một dạng tự do,” mụ đáp.

<Ta có hạnh phúc không?> Tôi hỏi nữa.

“Đó là một dạng hạnh phúc,” mụ lại đáp.

Tôi nhìn trở lại hốc đá, nơi tôi trở thành *nothlit*. Tôi đã quyết định. Liệu đó có là quyết định dở tệ? Tôi không biết. Đột nhiên, tôi nhận ra mình không bao giờ biết. Chỉ biết tôi đã kẹt cứng với quyết định của mình và sẽ phải theo nó suốt đời.

Tôi nhìn Taylor. Lần đầu tiên, vẻ đẹp hình thể của mụ thật khó coi. Tóc và mặt mụ dính đất cát tèm lem. Tóc ướt chèm nhẹp. Nét mặt mụ biểu lộ rõ sự khao khát quyền lực vô song. **Lúc này, thứ duy nhất có thể làm mụ đẹp là nội tâm của mụ. Mà thực ra thì, ở đó, cũng chẳng có thứ gì đẹp để cả.**

<Ta mạnh mẽ hơn thế cơ,> tôi thủng thỉnh. <Mi chỉ thèm thường uy quyền. Khi có rồi – nếu có – thì mi lại đòi hỏi nhiều hơn nữa. Ta nghĩ, quyền lực là mục tiêu duy nhất vô nghĩa.>

“Mi không hiểu điều đó đâu,” Taylor cất giọng chế giễu.

<Sao cơ?> Tôi phản bác. <Nếu ta mà không hiểu thì làm sao ta biết nghĩ rằng mi thật gớm guốc. Làm sao ta biết mi rất yếu đuối. Tất cả những gì mi nhóng tới chỉ là quyền lực và sự ganh tị.>

Taylor nhìn tôi, dòm xuống vũng, rồi ngó lại đường hầm. “Đó sẽ là niềm vui của ta,” mụ rít kèn kẹt. “Để chứng tỏ mi đúng.”

Chương 21

Taylor thụi nắm đấm giả vào cổ họng vẫn tê cứng của tôi, đoạn mụ quay khỏi vũng Yeerk và chạy ào xuống đường hầm, nhanh hết cỡ cái chân loài người có thể chạy.

<Mi đi đâu đấy?> Tôi thều thào. Cây đèn mụ cầm biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.

“Mi sẽ **sớm** biết thôi, Andalite!” Mụ gào.

Tôi dẹp bỏ tất cả những ý nghĩ về tình trạng ngủ đông và triệu hồi con đoi đang lấp ló đâu đó ở rìa ý thức của mình.

Tôi tập trung vào hình ảnh cô gái đẹp. Những cẳng chân Taxxon chà sát vào vách đá. Tôi gồng sức uốn cơ thể thành hình chữ U. Tôi cần phải quay lại. Đúng, tôi có thể chạy trở lại thật nhanh. Nhưng tôi muốn cái miệng, tức vũ khí của tôi, phải sẵn sàng.

Tôi gọi giật. <Ngừng lại!>

Không có lời đáp.

Tôi dồn năng lượng vào đám chân, cố trườn vào đêm đen theo sau con mồi của mình. Tôi là một thân cây to đang phóng với tốc độ của xe buýt. Cổ và gáy tôi vẫn tê điếng. Lưỡi tôi thụt thò khỏi miệng như sợi dây dẫn chó dài một mét.

<Hãy!> Tôi gọi bọn bạn. <Taylor trở lại đây. Ngăn mụ lại.>

Hàng chân kim chà quét mặt đất, như nước phi của hàng trăm con ngựa nhỏ tí.

<Tụi mình không thể nhúc nhích!> Jake la. <Cái quỹ này kéo dài trong bao lâu?>

<Không lâu đâu. Cố gắng lên.>

<Mụ tới rồi kìa,> Rachel thét lớn.

<Tóm lấy mụ!>

<Tụi mình không thể.>

Phụuuuttt!

Cơ thể tôi bung khỏi đường hầm như nút bấc bật ra khỏi miệng sâm banh. Tôi đã ở trong hang chỗ chú Ax đào. Tôi tìm lại để tìm bọn bạn. Một Andalite, hai con sói và một con gấu nằm lổn nhổn trên sàn như đang ngủ trưa.

<Cứ đuổi tiếp đi,> Rachel gào lên.

Tôi băng qua hang và lao tiếp vô đường hầm, cảm thấy mùi dầu gội đầu của mẹ Taylor.

Tiếng chân mẹ nện rầm rập vào sàn hang. Ánh đèn mờ tỏ. Rồi...

<Ngừng lại!> Tôi thét.

“Không bao giờ!” Mẹ gào.

Tôi thấy thân hình Taylor, rồi thấy căn phòng hình trụ ở trên đầu vài mét. Cây đèn mẹ cầm lung linh phản chiếu ống dẫn thép bóng loáng.

Đột nhiên tôi hiểu ra mẹ định làm gì.

<Không!> Tôi phóng tới.

“Áááááá!” Taylor thét. Tôi vồ trúng gót mẹ. Không đủ mạnh để rút lìa bàn chân, nhưng đủ mạnh để mẹ tưởng tôi đã kiểm soát, làm chủ tình hình. Răng cá mập hay nanh gấu còn lâu mới sánh bằng sức tàn phá của răng Taxxon.

“Đồ sâu nhóp! Buông ta ra!” Mẹ tổng cho tôi một đấm bằng bàn tay thật. Qua mắt ghép, tôi thấy chớp sáng – cánh tay và ngón tay giả của mẹ.

Tôi nhả bàn chân Taylor ra và vặn một phần ba thân trên quất vào cánh tay giả của mẹ. Đau ghê hồn! Đó đâu phải là da thịt... Nó bá vào bức tường đầu kia.

“Đồ cặn bã!” Taylor tự do, và mẹ liền chạy trốn về phía đường ống. Tôi dồn chân phóng lên trước.

“Dừng ngay!” Mẹ thét. “Nếu mi nhích thêm một phân nữa là ta sẽ khoét một lỗ vào ống thép này.”

Tôi cứng người.

<Mi nói là khi đường hầm đào xong, chúng ta sẽ có hai mươi phút để thoát khỏi đây mà...>

“Mi tin ta à?”

<Ta đã tin,> tôi nói dối. <Mi không dám đâm thủng ống dẫn đâu. Vì mi biết nó mà nổ thì mi cũng chết trong đường hầm này luôn.>

Môi Taylor xoắn lại thành nụ cười tàn nhẫn. Tên Yeerk đang thể hiện niềm kiêu hãnh của nó. “Sai rồi Andalite. Mi quên là ta không gắn với cơ thể này. Ta là Yeerk bên trong. Và sợ người có thể được bảo vệ. Cơ thể này sẽ cháy nhưng ta vẫn sống.”

Tôi nghe tiếng chuyển động đằng sau mình. Liếc lại thấy Rachel, theo sau là tụi bạn. Tụi nó lết cái thân tê cứng ra khỏi đường hầm, vào căn phòng cống.

<Tóm lấy mũ ta!> Rachel hét. <Tobias, ngăn mũ ta lại!>

Taylor cười toác hoác, đoạn quay về phía ống dẫn và vươn cánh tay giả ra.

<Không!> Rachel gào.

Taylor chọc một lỗ vào kim loại. Trong chớp mắt, thực tế đã thay đổi.

Phụt!

Áp suất khí từ đường ống bắn ra. Nó tràn ngập căn phòng khiến chúng tôi – tôi, Taylor và bọn bạn – lão đảo, chơi vui.

Quay cuồng...

Nó tuồn thẳng vào đường hầm!

<Aahhh!>

Taylor bay sượt qua tôi vì bị khí giạt. Một thoáng tóc vàng và da thịt hồng.

Và tôi thấy mũ đang cười cợt.

Chương 22

Phụuuuuttt!

Lực của vòi rồng, của cơn lốc xoáy.

<Aaaaaaa!>

Chúng tôi lao xuống đường hầm, với tốc độ gãy cổ. Tôi quệt vào các vách thành, trượt bừa lên những đồng bầy nhầy, hỗn hển hợp không khí.

Cả đám hoàn toàn bất lực! Bụi đất bay mù mịt, che mắt tôi. Mù rồi!

Bập!

Tôi húc vào bức tường đất. Nó thổi tất cả gió trong người tôi ra. Không thể thở hay suy nghĩ gì được.

<Tôi không thể... dừng lại!> Chú Ax thét hoảng.

<Ôm lấy nhau,> Jake hét. <Cấn vào nhau.>

<Không có không khí!> Rachel hỗn hển.

Đường hầm chật hẹp. Vũng Yeerk ở rất gần. Tôi đã bị cuốn vào rất sâu, sắp sửa tới vùng không gian rộng. Nguyên đám vọt ra khỏi cái lỗ trên mái vòm – tôi là đứa đi đầu. Cả đám nhảy mà không có dù.

Chúng tôi sẽ chết.

Tôi sẽ chấm dứt ở nơi bắt đầu. Chỗ mấy tầng địa ngục. Vài giây nữa chúng tôi sẽ là năm cục nằm chèm ẹp trên nền, sẽ bị bọn lính gác Taxxon giày xéo.

BỤP!

Marco đâm vào mông tôi.

<Úi!>

Jake xô vào Marco. Marco tông vào Rachel.

Bùm!

Chú Ax va vào sườn Jake, đè lên cậu ấy và đè lên cả tụi tôi.

Mấy tá chân nhọn của tôi cào nát thành hầm. Tôi đuổi chúng ra hết cỡ, hầu bám víu thật chặt.

<Không thể thở nổi,> Marco than van.

Con đau quặn lên trong ruột tôi. Xung lượng vật trụ mớ căng chân. Tôi điên khùng nghĩ mình có thể dừng cả bọn lại! Cứ như tôi đang cố ngừng một chiếc xe đang chạy bằng cách mở cửa ra và rê căng chân xuống đường vậy...

Nhưng tôi có tới một trăm cái chân, mà đường hầm lại hẹp.

<Mình thấy ánh sáng!> Tôi la lên. Kia kìa. Vòng tròn đỏ rực rỡ như trắng rằm. Đến gần hơn... bây giờ hoặc không bao giờ.

<Aahhh!> tôi hét và tấn tất cả những chân còn lại xuống. Chúng cắm vào đất, rạch vào đá và gãy rào rào như cành khô.

"Skkreeeeeyaaa!" Con Taxxon-tôi rít lên tuyệt vọng. Nhưng hàng chân đang kèm bước tôi – tụi tôi.

Tuy nhiên áp suất khí cùng với trọng lượng của tụi bạn vẫn đè lên tôi... Tôi sẽ nổ tung như trái bong bóng. Làn da tôi sắp căng đến giới hạn...

Nhưng bức tường đã kìm tụi tôi lại. Tôi cảm thấy những mô mạch vỡ bục, máu ứa ra ở mắt. Đầu tôi hướng về vũng Yeerk. Tất cả lò mờ. Chúng tôi trượt từng xăng ti mét về phía trước, lao về phía thần chết. Đau khủng khiếp.

<Không... thể... thở,> chú Ax lao phào.

Một tắc, tắc rưỡi...

Áp suất khí đã giảm rồi biến mất, nó không đẩy tụi tôi đi thêm chút nào nữa.

Không ai nói gì. Tôi gọi tụi nó. Tiếng trả lời của tụi nó hào hển. Cả bọn đều cần không khí.

<Nào nào, anh em ơi!> Tôi động viên. <Tụi mình phải trở lại.> Tôi vặn cái thân to đùng và quẹo. Tới lúc này mới biết là Taxxon rất ít bị ảnh hưởng bởi khí đốt. Cơ thể nó giúp tôi thở được trong môi trường nhiễm độc.

<Phôi... đang cháy!> Jake rên râm.

Cơ thể của bọn bạn, những hình hài lớn vón trong ánh sáng tù mù từ vũng Yeerk hắt lại, đồ đần lết dọc theo đường hầm.

<Mình không thể,> Rachel van vì.

<Bồ cần phải đi,> tôi thúc. Marco đổ sập xuống sàn. Bọn kia liếng xiềng như say rượu. Tụi nó hông thể đi nổi.

Đường hầm nhót đầy dãi Taxxon. Tôi quyết định...

<Đi nào!> Tôi rống lên rồi xông vào đẩy tụi nó. Mới đầu chậm rồi sau nhanh dần.

Con đoi của tôi lại trôi lên.

Tụi nó đây này, bốn con thú đang hấp hối nằm ngay đơ. Chúng là của tôi. Chúng thơm lừng và ấm nóng.

<Tụi nó không phải là thực phẩm,> tôi tụng niệm. <Tụi nó không phải là thực phẩm.>

Đồng cảng chân của tôi rất hùng hực. Con đoi thật sống động. Cái đầu Taxxon tổ bố của tôi húc đẩy bọn bạn dọc theo đường hầm

<Tụi nó không phải là thực phẩm,> tôi gào lên.

Một hồi, đất nhường chỗ cho xi măng. Tới phòng hình trụ rồi...

Tôi đã làm được một việc hết sức khó khăn.

Chương 23

Chúng tôi vẫn tỉnh. Đang thở và vẫn sống.

<Hoàn hình!> không ý nghĩ nào mạnh mẽ hơn chế ngự trong đầu tôi.

“Khí đốt tan rồi.” Đó là những từ đầu tiên tuôn ra khỏi miệng Jake khi nó vừa hoàn hình xong. “Bằng cách nào vậy?” Nó lẩm bẩm, cố ráng đứng lên, tê dại và loạng choạng.

Im lặng. Cả bọn theo Jake vào buồng cống. Cậu ấy biến thành chim ưng pererine. Marco, Rachel và chú Ax lục tục trở thành những con chim săn mồi.

<Đi,> Jake hô.

Chỉ có một nơi có thể tắt khí gas đi: trạm khí đốt.

Tôi cảm thấy nôn nao khi bay về phía đó. Những ánh đèn quét đỏ rực qua cửa, trên mái nhà, sang cây cối xung quanh. Tôi biết đó là xe cảnh sát đang phóng vun vút trên đường phố, không có còi hú nhưng có đèn nháy. Như vậy là sắp có rắc rối to.

Mấy đứa bạn tôi đáp xuống, hụp xuống thật thấp núp và hoàn hình sau những bụi rậm mà trước đó chú Ax và tôi đã ẩn mình khi biến hình. Tôi cũng biết mặc dù cả đám đều đã mệt đừ đừ, nhưng vẫn phải biến hình lần nữa. Những lối hình biến chiến đấu. Tụi tôi không thể liều lĩnh.

Cửa kính vỡ vụn. Hàng ngàn mảnh vụn nằm la liệt trên lối đi bộ.

<Ai đó đã đột nhập nơi này,> tôi nói. <Một kẻ hoang dại.>

<Chà chà. Ai mà xông vào trạm khí đốt không tiền, không hàng nhỉ?> Marco ỉ ỏi.

<Có lẽ họ không trả nổi hóa đơn khí đốt,> Rachel góp chuyện.

Bọn bạn rón rén đi dọc theo trạm khí đốt như gánh xiếc rong. Tôi lượn trên cao. Không ai núp trong bụi rậm. Không có tay bắn tỉa nào rình trên mái nhà.

<Kỳ quái thiệt,> tôi thốt lên. <Mình chẳng thấy ai cả.> Tôi đáp xuống hàng hiên, biến hình Andalite và nhập đám. Tụi tôi nhón gót dậm lên những mảnh thủy tinh bể và bước đến khung cửa bên trái rồi đi vào tòa nhà.

<Ồi trời,> tôi nghe tiếng Rachel sửng sò.

Tôi bước đến chỗ nhỏ. Hai chân sau muốn khụy xuống.

Trời đất! Những cơ thể – phải đến hàng chục người đàn ông, đàn bà mặc đồng phục của công ty khí đốt. Họ đang thoi thóp. Rõ ràng là đã trải qua một trận kịch chiến. Hình như chẳng có ai tỉnh cả. Tụi sên Yeerk bò lồm ngồm, héo hắt trên sàn nhà.

<Ai làm điều này?> Jake trở mắt.

<Mình nghĩ hỏi *tại sao* thì đúng hơn,> Marco điều chỉnh.

<Taylor,> Rachel quả quyết. <Nhưng không thể thế được. Mụ cùng bị trôi với tụi mình mà. Đây là kế hoạch của mụ và mụ cần những người này. Visser Ba chẳng?>

Tôi tiến lên trước, bốn chân cẩn thận bước qua những người đang nằm ngổn ngang. Tôi nghe tiếng còi cảnh sát hụ từ xa và tôi biết họ tới đây. Có thể là cảnh sát thật hoặc cảnh sát mượn xác. Chẳng có thời gian mà nghĩ ngợi nữa. Tụi tôi phải rút lui thôi.

Nhưng tôi vẫn tiến lên. Vì trước khi nghe tiếng còi hú tôi nghe có tiếng gì như tiếng hơi thở ở đằng kia tòa nhà.

<Tobias, phải ra khỏi đây ngay.> Rachel hối. <Tụi mình **hồng có thời gian để tìm hiểu việc này, ít nhất là, hồng phải lúc này.**>

Tôi không quay lại mà lùng khùng đi vào bên trong tòa nhà. Nơi máy nén và máy bơm nằm im lìm, kêu rì rì.

Tôi đi theo tiếng động. Có cánh cửa dẫn tới một văn phòng nhỏ. Tôi ngó vô. Và thấy... Cùi trỏ chống lên bàn, tay ôm lấy đầu... Cassie đang khóc. Chính nhỏ đã tắt gas và cứu sống tụi tôi.

<Cassie, mình đây.>Tôi gọi. Nhỏ ngẩng lên, không nhúc nhích. <Cassie.>

Dùng cánh tay Andalite, tôi cố nhắc nhỏ ra khỏi ghế. Nhỏ đứng lên

nhưng tì vào cánh tay tôi.

<Mau lên, Cassie. Tụi mình cần ra khỏi đây. Mọi thứ ổn rồi mà...>

Cassie thôi thút thít. Nhỏ gạt cánh tay tôi và đứng đối mặt tôi. Mắt nhỏ đỏ vằn và ướt rượt, nhìn chăm chặp vào mắt tôi. Những giọt nước mắt lăn dài trên má nhỏ.

“Không,” Cassie thét lên. “Không bao giờ ổn cả.”

Chương 24

Ngày hôm sau. Mặt trời chói chang. Khí nóng ê hề, tôi đã bay mười hai phút mà không cần quạt cánh. Có cả Rachel nữa. **Thiên nhiên đã ban cho tôi một cuộc bay tự do, phóng khoáng.**

Tại tôi bay lên mãi. **Cao đến độ không thể nhìn thấy con mồi ở độ cao này. Nhưng thật tuyệt vời làm sao khi mà hai đứa tôi là những chú chim duy nhất có mặt ở tít trên này. Tôi nghĩ chắc là điều hâu thật thỉnh thoảng cũng cần bút lên.**

Tại sao? Tôi không biết. Có lẽ vì chúng cần nhìn toàn cảnh. Cần cảm thấy mình không bị cột vào thế giới chật hẹp gói gọn trong đồng cỏ của chúng. Hay là chúng muốn nói rộng lãnh địa cũng nên... **Hay là chúng muốn xem chúng có thể bay cao đến đâu trước khi không khí trở lên quá loãng.**

Hoặc cũng có thể chúng chẳng có chút nhận thức nào về những việc chúng làm.

<Ra bãi tắm chứ?> Rachel rủ.

<Ừm, thế vịnh nhỏ thì sao?>

Tại tôi quay đầu như máy bay chiến đấu và hạ thấp xuống. Cây cối và ngọn đồi lướt sườn sượt qua, đại dương nổi sóng xa bên dưới.

Tôi nghĩ đến cái mà hồ Bobby xem chết đuối, đến bãi cát nơi cha cậu bé ôm ghì cậu vào lòng. Trạm khí đốt lọt vào tầm mắt. Nó bị bao quanh bởi hàng rào cấm của cảnh sát. Họ vẫn đang bận rộn điều tra.

Tôi nghĩ về giây cuối cùng thấy Taylor phóng vèo qua đường hầm, mái tóc búp bê Barbie xỏa tung. Hình ảnh mù vẩn ám ảnh tôi, nhưng giọng nói mù đã mất. Không biết chỉ là nhất thời hay mãi mãi. Tôi chưa thể nói trước được.

Vịnh nhỏ là chốn bí mật gần bãi tắm tại tôi khám phá ra, những đá tảng lô nhô, cao sáu mét trên mặt biển. Những người đi tắm biển bình thường không thể biết nơi này. Bạn cần phải là chim mới tới được đây.

Rachel hoàn hình còn tôi biến hình thành người. Mặt trời ấm áp. Không khí nồng mùi muối. Tụi tôi đang ở bên nhau...

“Không cách gì tụi mình biết được,” Rachel nói, hình như cảm được tâm trạng của tôi và biết tâm trí tôi đang ở đâu. “Tụi mình đã hành động với tin tức tốt nhất tụi mình có.”

“Mình không chắc,” tôi bảo. “Bồ có nói chuyện với Cassie chưa? Nhỏ có kể cho bồ nghe chuyện gì xảy ra không?”

“Có. Tồi qua Jake đưa nhỏ về nhà. Nhưng mình đã gặp nhỏ sáng nay.”

“Thế à?”

“Nhỏ đã liên lạc với thầy Tidwell bởi vì Jake bảo nhỏ có thể cảnh báo thầy. Trong khi tụi mình đào bới đường hầm thì Cassie nói chuyện với phe Yeerk ôn hòa. Đoán coi, thầy Tidwell nói gì với nhỏ?”

Tôi nhướng mi.

“Thầy Tidwell và những Yeerk chủ trương hòa bình hẹn nhau tới vùng Yeerk nạp dinh dưỡng, tiện thể cùng trao đổi thông tin và lên kế hoạch.”

“Mình biết,” tôi sốt ruột cắt ngang.

“Đúng. Nhưng tụi mình không biết họ đã dời kế hoạch đi ăn và đã thoát khỏi biến cố chiều thứ Bảy chưa...”

Nhỏ dừng thật lâu. Tôi đoán thế có nghĩa là gì.

“Thế làm sao Visser Ba biết tin? Hắn đã giết bọn phản tặc trong vòng một ngày – cả ‘băng thảo khấu Andalite’ lẫn Yeerk hòa bình. Hai nhóm, một kế hoạch.”

“Ừ. Cassie nghĩ hắn muốn nhiều hơn mạng sống của tụi mình kìa,” nhỏ tiếp. “Cassie cho rằng, mưu đồ của Visser Ba là làm suy yếu phe Yeerk hòa bình, bằng cách tiêu diệt vật chủ của Yeerk vô tội. Sau đó hắn sẽ thừa cơ rêu rao rằng họ chịu trách nhiệm cho vụ toan tính làm nổ trạm khí đốt, khiến nhiều Yeerk thiệt mạng.”

“Đúng là tên Visser gian ác mà tụi mình từng biết.”

“Nếu có hy sinh vài Yeerk vô tội thì hắn cũng vẫn hời hán. Nhờ

Taylor trong kế hoạch này mà hắn đồng thời tiêu trừ tội mình luôn.”

“Vậy là Taylor hợp tác với Visser Ba từ đầu tới cuối. Mụ giả bộ chống lại hắn để dụ chúng ta hợp tác.” Tôi thở dài, thấy tức ngực quá. “Sau những việc này, mình cảm thấy mình chẳng thể sáng suốt được nữa. Đáng ra mình phải nhìn ra toàn cục...”

“Hãy, cho dù bồ nghĩ gì, Tobias, thì Taylor cũng không phải là trách nhiệm của bồ. Với lại, đâu dễ gì nhìn ra toàn cảnh.” Rachel trấn an. “Mọi thứ xảy ra quá nhanh. Bồ cần phải ra quyết định tốt nhất rồi cứ thế bị cuốn đi. Là mình chắc mình cũng làm thế nếu thấy cần.”

“Sao bồ nói vậy?”

“Với mình, đó là bản năng. Mình hiểu chúng ta phải đào đường hầm. Té ra mình đúng nhưng lý giải sai. Giả sử tội mình không dính líu đến Taylor, Cassie không biết kế hoạch này, không báo cho thầy Tidwell, sẽ không lo lắng cho tội mình. Nhưng nhỏ đã làm. Kết quả là một loạt những sự việc đáng ra không xảy ra lại xảy ra. Cuối cùng là Yeerk hòa bình được cứu. Hãy coi đó là thắng lợi – một cuộc đầu tư tốt.”

“Cassie phải một mình chiến đấu với cả nhóm người mà bồ nghĩ là điều tốt ư?”

“Dĩ nhiên là không,” Rachel cảm động. “Nhưng còn đỡ hơn hai con quỷ Visser Ba và Taylor.”

Tôi ngồi xuống mồm đá. Sóng vỗ ào ạt. Gió quất mạnh, nhưng tôi có Rachel kế bên.

Có thể tôi yếu đuối đấy, nhưng ít ra tôi đã tự do. Sự lựa chọn là của tôi, cho dù nó là cái gì.

Liệu Taylor có đi tong? Có lẽ mụ đã chui qua lỗ vòm vào vũng Yeerk? Hay mụ núp trong hốc hầm nào đó cho tới khi áp suất khí tan đi? Hoặc túm được một vách đá và bò lên? Liệu mụ Yeerk – và nhất là Taylor-cô gái – có còn sống?

“Ta không bao giờ biết chính xác sự thể sẽ diễn ra như thế nào,” tôi kết luận.

Một cành cây bị gió cuốn tới mặt đá. Không hện mà cả tôi và Rachel

cùng vươn ra chặn nó lại. Tay chúng tôi khẽ chạm vào nhau. Tôi nắm tay nhỏ. Cành cây bay ngang qua chúng tôi và rơi xuống một khe nứt.

“Đúng,” nhỏ trả lời và mỉm cười. “Ích gì khi lo lắng chuyện lẽ ra mình phải làm gì. Quá khứ là quá khứ, Tobias. Tôi luôn đi.”

[1] Linbergh (4/2/1902-26/8/1974) là phi công Mỹ, được biết là người đầu tiên bay từ Mỹ (New Yoirk) qua Pháp (Paris) không nghỉ vào ngày 20-21/5/1927.

[2] cây tầm ma (nettle): loại cây dại có lông trên lá, đụng vào là gây mẩn đỏ và ngứa rất.

[3] Big bang: chỉ vụ nổ cực lớn, được cho là nguyên nhân hình thành nên Trái đất ngày nay.

[4] Escherichia coli (thường được viết tắt là E. coli) là một trong những loài vi khuẩn chính ký sinh trong đường ruột của động vật máu nóng (bao gồm chim và động vật có vú). Vi khuẩn này cần thiết trong quá trình tiêu hóa thức ăn và là thành phần của khuẩn lạc ruột. Sự có mặt của E. coli trong nước ngầm là một chỉ thị thường gặp cho ô nhiễm phân. E. coli thuộc họ vi khuẩn Enterobacteriaceae và thường được sử dụng làm sinh vật mô hình cho các nghiên cứu về vi khuẩn. (NDBS)